USTVARJALNI POZDRAV

USTVARJALNI POZDRAV

Literarni zbornik

I. osnovne šole Rogaška Slatina

Junij, 2017

Domišljija

Domišljija nas med oblake ponese,
tudi ko se vse okrog nas trese.
Domišljija je pravljica,
ki se nikoli ne konča,
kakor svetel žarek svetlobe
vodi nas do neba,
kjer se svet nikoli ne konča.

Življenje brez domišljije
je kot Sahara brez vode,
kot neskončne ulice svet,
ki je kaj kmalu s solzami odet.
Kajti vsaka zgodba se konča,
pa če tudi čisto na koncu vsega,
našega sveta.
Tudi brez domišljije živeti se da,
a le v žalosti in
skoraj nemogoče, brez solza.

Vsi doživimo konec,
razen seveda domišljija,
ki nima meja.
Saj to ni bitje in ni stvar,
to je poln svet čudes,
ki resnično nima ovir.

Vsak želi živeti v lepem svetu domišljije,
kjer vsako srce bije,
pa se vseeno le malokdo poda,
tja, kamor ga pelje mavrica.

Ana Čobec, 8. b

Domišljija

Domišljija je naš svet.

V tem svetu lahko vlada popoln kaos

ali pa čaroben svet.

To je samo naš svet.

Življenje brez nje ni mogoče.

Domišljija nas popelje

v svet miru ali pa hrupa,

ljubezni ali sovraštva.

To je domišljija!

V življenje nam včasih pripelje

sonce in svetlobo,

včasih pa temo in samoto.

To spada k njej.

Obstajajo tudi domišljijske zgodbe,

ki so polne domišljije.

Naša misel je predstavljena tam not'r,

saj je domišljijska.

Klara Šestanj, 6. a

Iskanje domišljije

Pouk dolgočasen je za znoret.
Z domišljijo splezam po lestvi
na velik cvet.
Tam rime izmišljujem si
spet in spet.

Domišljijo lahko ima vsak –
hlapec ali bedak.

Brez nje smo pusti in prazni.
Zato vedno išči domišljijo.
Potovanje je lahko težko,
ampak – splačalo se bo, vedno.

Alja Sevšek, 6. b

Domišljija

Domišljija nas popelje v sanje,
v vesoljno potovanje.
Po planetih in kometih,
v neznane kraje.

V drugo galaksijo,
s svojo domišljijo.
Tja, kjer zvezde žarijo
in sateliti letijo.

Tonja Kojterer, 7. b

Domišljija

Ko oblaki padejo z neba,
se sam sprehodim do voda.
Tam moji so prijatelji,
ki vsak si jih želi.

Svet je velik z veliko ljudmi,
a malo je ljudi z velikimi srci.

Ela Kit, 6. b

Domišljija

Domišljija je vse,
kakor da skačeš nad oblaki.
Domišljija je tisto,
da si domisliš stvari in
jih ne moreš narediti.

Domišljija je stvar,
ko si jo vsak starš ali otrok izmisli –
na tone stvari.
A svaka domišljija je tisto,
da imaš nekoga rad.

Manca Lorger, 6. b

Domišljija

Domišljija je kakor veter, ki potuje v neznano.

Kdo ve kam, v misli mlajših in starejših,

v misli naših staršev in naših ljubljenih.

Domišljija je potovanje, domišljija so sanje.

Domišljije so kakor krila,

s katerimi lahko poletiš med oblake in

v neznane kraje.

Življenje brez domišljije bi bilo nesmiselno in prazno.

Domišljija so sanje,

ki te po mavrični poti odpeljejo

v tvoje najgloblje, najlepše sanje.

Domišljija je sestavljena iz snopa sanj.

Vsak človek ima domišljijo,

vendar vsak je ne zna uporabiti.

Živa Šprajc, 7. b

Domišljija

Spomnim se še

otroških let.

Ko z domišljijo

vsak dan se preživljal sem,

na vrtu, v hiši,

celo v luknji mišji.

Ti dnevi odlični so bili,

a zdaj me malo skrbi.

Da domišljija enkrat umre,

svet razpočil bi se.

Vsi radi z domišljijo se igramo,

še par stvari v življenju dodamo.

Brez domišljije svet ne bi obstajal.

Le poglejte, kaj vse je človek že ustvarjal.

Zato naj do konca živi z nami,

naj je noben ne izgubi.

Živa Koražija, 6. b

Domišljija

Domišljija je za na ta svet,

saj se brez nje ne da živet.

Če pa domišljija je,

smo brez skrbi in zaplešejo vsi.

Z domišljijo se zabava vsak,

saj se lahko pretvarja, da je spak.

Z domišljijo je hudo!

Ker je zelo lepo.

Primož Kidrič, 6. a

Domišljija

Domišljija je potovanje
po mavričnem oboku.
Domišljija so sanje,
ki po glavi rojijo otroku.

Kaj je življenje brez domišljije?
Tema. Noč. Praznina.
A z domišljijo sonce sije,
svet v svetlobo se ovije.

Domišljija te popelje v vse mogoče kraje.
Tja, kamor šel bi najraje.
Pod morje in v vesolje,
na najlepše, cvetoče polje.

Na krilih ptice
ti veter boža lice,
popelje te v svet
divje domišljije.

Eva Belcer, 7. b

Domišljija

Domišljija te popelje po lestvi navzgor,
v oblake, kjer sonce sije in
tam pesmi so prijetne melodije.
Vsaka kitica te spušča in dviguje,
v neskončnost potuješ.

Brez domišljije življenja ni.
Kadar pogledaš skozi okno,
se sonce ne smeji.
Pusto je nebo, črno in
umazano.

Domišljija je bogastvo,
ki je bolj cenjeno kot zlato.
Brez nje bi nam se zaustavilo srce in
postali bi kamen,
kamen brez čustev in srca.

Alja Sevšek, 6. b

Domišljija

Na tem svetu res lepo je živeti,
a domišljija je ta,
ki nas vlogo ima voditi
v preizkušnje sveta.

Kaj sploh je domišljija?
Je v srcu vsakega človeka,
a kdor je nima,
ta precej hitreje omaga.

Izgubi upanje,
kjer ga je še najti
in se vda
pod težo strahov,
ki pritisnejo
ob uri zadnji.

A sedaj še lepša plat sledi.
V tej prelepi domišljiji
se čudovito zaživeti da,
brez ovir in brez meja,
je pač prekrasna ta.

In vidiš čudežne gozdne poljane,
gore ob vzhodu
in morje ob sončnem zahodu.
Ob njih ti srce od radosti poskoči
in kar zapel ter zaplesal bi,
ko se tega le zavedal bi.

Nika Boršič, 8. b

Praznični Mozirski gaj

Med novoletnimi počitnicami sta se moja mama in njena sestra dogovorili, da bomo vsi skupaj šli v Mozirje in si ogledali božično bajko v Mozirskem gaju. Jaz nisem imela posebnega mnenja o tem. Se je pa očitno videlo, da se sestre in brat tega zelo veselijo, še posebej zato, ker bosta zraven bratranca. Videli se nismo en mesec, kar pravzaprav nekaterim ni veliko, vendar se imamo z njima vedno lepo.

Moji starši so se odločili za pot po avtocesti, teta in stric pa sta se odpravila po stari cesti., zato smo mi prispeli malo pred njimi. Prvo smo kupili karte. Te so bile zelo drage. Za nas bi bile družinske veliko ugodnejše. Prav takega mnenja je bila tudi družina za nami, saj smo jih slišali, kako se pritožujejo nad ekstremnimi cenami. Prve lučke, ki smo jih videli, so obsevale prekrasen vodomet. Zelo me je presenetil tudi predor, ki je bil v celoti prekrit z zlatimi lučkami, ki so nam tako pikale v oči, da smo včasih morali zamižati. Naslednja je našo pozornost pritegnila mavrica iz pisanih lučk. Vse te majhne lučke so bile v parku edina razsvetljava. Kaj kmalu nas je že vse zeblo. Ker smo še želeli počakati sorodnike smo se odpravili v lično okrašeno hiško. Kaj je bilo notri se čisto ne spomnim, edino kar vem je, da je bilo tam topleje kot zunaj. Potem je atija poklical stric in dejal, da so oni pravkar stopili v park. Zmenila sta se, da se dobimo pri mavrici. Vsi smo se zelo razveselili prihoda bratrancev. In tako smo se skupaj odpravili po poti naprej. Videli smo lučke iz vseh barv in vrst pa še dedka mraza. Do njega sta Katja in Žiga stopila z velikim zanimanjem in se z njim celo pogovarjala, čeprav sploh ni bil živ. Kasneje smo se povzpeli na razgledni stolp. Ta mali trije so z vsemi močmi hodili pred nami, da bi bili čim prej na vrhu. Čeprav so bile stopnice spolzke ni nobeden, na veliko srečo padel in se natolkel. Bi se pa jaz skoraj šla stavit, da se bo kaj takega zgodilo. Presenetil me je tudi Maks, ki se po navadi boji višine in ne pride skoraj nikoli na vrh, takrat pa je bil prvi tam. Razgled je bil res občudovanja vreden. Ogledali smo si poti, ki smo jih že prehodili. Potem smo zagledali še jezero in vsi smo bili takoj za to, da ga gremo pogledat. Najprej nam je v oči padel zelo razkošno okrašen most, ki smo ga – še posebno ta mali – z veseljem

prečkali. Voda je bila očitno zelo mrzla, saj jo je prekrivala manjša plast ledu. Fanta si nista mogla kej, da ne bi poskusila pod kakšnim težnostnim pritiskom bo led počil. Ni jima bilo treba veliko pritiskati. Led se je kmalu razpočil in Maks je imel mokre čevlje. Ati se je hotel malo pošaliti in je bratranca prijel tako, kot bi ga želel vreči v vodo. Mame so se nad tem glasno pritoževale, fant pa se je samo smejal. Nato smo si še ogledali mlako ob kateri so bili plastični pingvini in beli medvedi. Pri naslednji ''mlaki'' pa je bilo nekaj čudno. Na njenem površju so bile človeške stopinje. Maks in Tilen tudi strahoma poskusila hoditi po njej. Na koncu se je izkazalo, da tisto sploh ni bila mlaka, da je tako samo izgledalo, ker je bila površina ravna in zasnežena. Zatem smo otroci odšli na čaj, odrasli pa so si privoščili kuhano vino. Nobenemu pijača ni bila najbolj všeč, razen Petra je spila dvojno porcijo čaja. Tako smo se odpravili proti izhodu, na poti do tja pa smo še srečali Božička.

Karte so bile kar drage, vendar so bile vredne ogleda. Vse so nas prevzele čudovite lučke in umetnine, ki jih lahko ustvarijo ali okrasijo. Med sprehodom po pravljičnem parku smo se zelo zabavali in nasmejali. Naslednje leto bomo najverjetneje Mozirski gaj obiskali še enkrat.

Nika Boršič, 8. b

Težek dan

Še preden se sonce zdani,

te že mama zbudi.

In preden zajtrk poješ,

ti mama očita,

zakaj ne ješ!

Najhuje je takrat,

ko domov prineseš pet,

mama pa pravi,

da bi moral prinesti šest.

Navsezadnje pa mamo vsak rad ima,

saj je sonce in smisel našega sveta.

Primož Kidrič, 6. a

Prijateljica

Ne vem, kje naj začnem,
ne vem, kako naj ti povem,
ko takole sedim,
najine spomine obudim.
V četrtem klasu sva se pobliže spoznali,
prijateljici postali.
Koliko SMS-ev sva si midve poslali.
Z nama bil je smeh, veselje,
žalost in trpljenje.
Ko do konca razšle se bodo najine poti,
ti želim same dobre stvari.
Spomni se na vse lepe trenutke,

ki sva jih skupaj preživeli.

Ne odnehaj tudi, ko bo najtežje.
Vedi, da po vsakem dežju posije sonce.
In da je v življenju najlepše prav življenje samo.

Ni prijatelj ta, ki v lepih dneh te pozna.

Ko pride čas trpljenja,

spoznaš prijatelja življenja.
Hvala ti za vse take dni.

Manca Lorger, 6. b

Zmešnjava žive knjige

Nekega dne, ko sem odšel spat sem sanjal zelo razburljive, napete in zabavne sanje. Knjiga se je nenadoma odprla in oživela. S knjige je prvi skočil zlobni kralj in njegova vojska. Takoj za njimi so s knjige skočili junaki, ki so se borili za ključ.

To so bili Obuti maček, kraljična z letečo preprogo, sedem palčkov z zrnom graha, ki je imel posebno moč. Niso vedeli kam se morajo napotiti. Ko so končno našli pot do kralja, jih je tam čakala kraljeva zlobna vojska. Odšli so v boj in tudi zmagali. Kraljična je na skrivaj posodila Obutemu mačku preprogo, da bi poiskal kralja. Videl je sledi in poklical palčke naj jim sedijo. Prišli so do meglene jase, kjer se je videl temačni grad. Palčki so čudežni grah spremenili v dalnogled in opazovali obzidje kjer je bila močna vojska med njimi so bili tudi lokostrelci. Sedem palčkov je odšlo do obzidja, da bi zmedla vojska, med tem pa sta Obuti maček in kraljična skrivoma odšla v grad. Prišla sta do kralja kjer ga je kraljična s svojo lepoto tako očarala, da mu je maček lahko izmaknil ključ.

Maček je odklenil zaklad in v njem je bil prah sreče ki je povezoval knjižne junake v prijatelje in platnice knjige so se zaprle in junaki so zbledeli v sanjah.

Anže Jeger, 6. a

Čarobna vožnja do morja

Le še en teden pouka. Lucija se je vračala domov iz šole. Ko je prišla, je bila ura pet popoldne. V petek je imela kar precej dejavnosti. Pouk, pevski zbor in plavanje. Morala je narediti tudi domačo nalogo. Te pa ni bilo malo. Res je, da je petek, a zvečer gre Lucija na morje. Do ponedeljka mora priti nazaj zaradi šole. Lucija je napisala nalogo in že se je morala preobleči. Z avtom so se vozili več ur in zato je kmalu zaspala. Ko se je zbudila, niso bili več v avtu, ampak v letalu. Vprašala je mamo, kje so, in ona ji je odgovorila, da gredo na Havaje. Namesto, da bi prispeli na Havaje, so se naenkrat znašli na Karibskih otokih. Na Lucijino srečo so tam pristali. Žal ni bilo nobenih hotelov ali vsaj hiš. Bili so samo zasilni šotori. V teh šotorih je Lucija preživela skoraj en mesec. En dan je bil še posebej zanimiv. Zbudila se je hitreje kot po navadi in se šla sprehajat po obali. Naenkrat je zagledala votlino, ki jo je prejšnje dni spregledala. To je bil prehod med Pradeželo in našim svetom. Lucija je bila v Pradeželi nekaj mesecev in po štirih mesecih se je spomnila svoje družine. Odpravila se je h kralju in z njegovo pomočjo se je spet znašla v votlini. V trenutku, ko je v votlini naredila korak, jo je nekaj zbudilo. Bila je njena mama. Ugotovila je, da je vse skupaj le sanjala, saj je spala celo vožnjo do morja.

Petra Boršič, 6. a

Konji

Ko v širni daljavi,
prečudoviti naravi,
zasliši se glas kopit,
se gredo v galopu veselit.

Veter jim piha skozi grivo,
da se vse zdi bolj marljivo.
Njihov prečudoviti galop,
pospremi žalost v potop.

Ko usedeš se nanj,
skrbi odidejo vstran,
žarki posijejo,
ter roso umijejo.

So prečudoviti,
s soncem obliti,
v vsakdanjem raju,
prelepem kraju.

Ko trgajo sočne liste z dreves,
se veselijo zares,
in galopirajo vse počez.

Nina Klemenčič, 7. b

Morje

Ko sonce posije,
morje žar oblije.

Ribe sončit se začno,
in poletno himno pojo.

Edino kar narobe je bilo,
da ljudje morje oblili so modro.

Zdaj zopet zima bo,
kopalcev v morju več ne bo.

Zdaj so ribe vse presrečne,
želijo da bi bile večne.

Nina Klemenčič, 7. b

Živalski ples

Živali so se zbrale,
vse skupaj so plesale.

Sinica je pesem pela,
sraka pa vrstice štela.

Sova je ukala močno,
črček pa igral krasno.

In tako so plesale,
vso noč preplesale.

Staša Debelak Vreš, 5. b

Narava

Čudovita je narava,
v kateri pase se krava.
Lepa njena je glava,
malo bela in rjava.

Okrog krave pa skače čivava,
in se pri tem zelo zabava.
V naravi je tudi zelenjava,
ki je za nas zelo zdrava.

Kar je potrdila tudi raziskava,
ki jo je naročila država.

Stella Majerić, 5. b

Šola

Šolske zvezke in stvari
z lahkoto se dobi,
vendar konec šolskih dni
vse v predalu obleži.

Dneve, leta in minute,
šola tebe si želi,
učenje te nadzira,
vse šolske dni.

Šola znanje nam deli,
vsak konec ure si želi,
učiteljica nam pusti,
da na odmor odhitimo vsi.

Teste pisati moramo vsi,
medtem vsak močno si želi,
da dobro oceno dobi
in nauči se novih stvari.

Tara Škrablin, 5. b

Pozor, nevarne snovi!

Ob gozdni pokrajini je vodila pot, ki je bila polna živalskih sledi. Vsebovala je skrivnostne stopinje divjih ptic in drugih živih bitij. Po tej poti je hodila majhna deklica s svetlimi lasmi in lesketajočimi se očmi, ki so sijale kot najsvetlejše zvezde v temni noči.

Nesrečno se je sprehajala in bridko jokala. Nato pa je mimo prišla starka, ki je na hrbtu nosila koš poln težkih, umazanih cunj, iz katerih so še vedno kapljale kapljice dežja iz prejšnje, hladne, deževne noči. Deklico je vprašala, zakaj joče in ta ji je povedala svojo zgodbo.

Nekega dne sem v gozdu našla majhno črno-belo psičko. Starši mi niso pustili imeti živali, saj so menili, da sem premajhna in še nedorasla. Pustila sem jo v gozdu ter se žalostna odpravila domov. Za sabo sem slišala nežno pokanje vej, šumenje listov in tiho cviljenje. Obrnila sem se nazaj ter zagledala psičko. Ugotovila sem, da ima ta le tri noge; bila je suha in prestrašena, njen pogled pa me je kar klical, da jo vzamem domov. Vedela sem, da mi je mama ne bo pustila obdržati, zato sem skovala načrt, da bi jo rešila. Doma sem pobrala vse tople odeje, vzela še škatlo ter jo odnesla k ubogi psički, katero sem kasneje poimenovala Neli. Vsak dan sem ji nosila ostanke od kosila ter porabila vso svojo žepnino za hrano za pse, da bi Neli ostala zdrava. Z njo sem se igrala, se pogovarjala ter jo crkljala. Pot do psičke je bila dolga, zato sem s sabo jemala tudi hrano zase. Moji starši so bili precej zaposleni s službo, zato tega še opazili niso. Nekega popoldneva sem odhajala iz šole. Slišala sem, kako se moji sošolki pogovarjata o tem, kako je pri njih spustil bližnji jez, v katerem je bilo onesnaženo blato, v njem pa vsi industrijski odpadki bližnjih tovarn. Govorili sta o mnogih umrlih živalih. Na smrt sem se prestrašila in hitro kot strela sem tekla in tekla do kraja, kjer sem se z njo po navadi srečala. Ni je bilo tam in zgrabila me je panika. Tako sem pristala tukaj z vami.

Starka mi je svetovala, naj ostanem mirna in naj jo najdem in odšli sva vsaka po svoje. Iskala sem jo in iskala, a bilo je kot bi izpuhtela. Hodila sem po blatu, ki mi je segalo čez kolena. Jokala sem in jokala. Moja starša sta začela ugotavljati, da nekaj ni v redu. Spraševala sta me, kaj je narobe in kmalu jima nisem mogla več lagati; povedala sem jima

resnico. Rekla sta, da sta malce razočarana, ker jima nisem zaupala, a me razumeta in upata, da sem se iz tega kaj naučila. Nato smo Neli začeli skupaj iskati vsepovsod. Kmalu smo blizu gozda zagledali porušeno kmetijo. Pogledali smo, kaj je notri in v koščku hleva, ki še ni bil porušen, smo zaslišali rahlo, skoraj neslišno cviljenje. Odšli smo pogledat in v košari smo zagledali kup majhnih cvilečih kepic – bile so tri. Ko pa smo se ozrli po prostoru, sem za košaro zagledala še malo dlake, pogledala sem in zgrožena ugotovila, da je to Neli. Ni se več premikala in ni več dihala, njeno srce ni več bilo. S solzami v očeh sem pogledala mamo, ki je svojo žalost še komaj prikrivala. Pogledala sem uboge kepice dlake, vzela košaro, da bi lahko pogrela uboge kužke, ki so se od mraza kar tresli. Vsi psički so bili do potankosti podobni njihovi mami. Mama mi je s svojim pogledom sporočila, da jih bomo vzeli domov. Jokala sem ob ubogi umrli psički, dokler nismo zaslišali pokanja stropa. Pograbili smo psičke ter zbežali iz hiše. Hiša se je v trenutku zrušila na sto koščkov. Psičke smo pokrili in jih odnesli k veterinarju. Ugotovil je, da sta dva v redu, eden pa je imel zmanjšan srčni utrip. In kmalu za tem je zaradi omrzlin poginil. Zato je bila moja žalost še večja. A ta grozni dan se je kmalu zaključil. Psičke pa smo dali na toplo, pod odejo. Kužka sta odraščala in čas je celil rane. Tako sem z njima uživala v življenju in odrasla sta v hvaležna in hvale vredna psička po imenih Neli in Srečko.

Mnoga življenja živih bitij so se že končala zaradi nepremišljenih in nedoraslih dejanj človeka. Mnoga se še bodo, če ne bomo nič ukrenili, da bi to spremenili. Takšna, le nekaj sto krat večja nesreča, se je zgodila tudi leta 2015 v Braziliji, ko so v nesreči umrle številne živali in to le zaradi pohlepa človeka.

Ana Čobec, 8. b

Naravne in druge nesreče

''Leta 2010 je človeštvo doživelo eno najhujših ekoloških katastrof, ko se je v Mehiški zaliv izlilo več sodčkov surove nafte. Vzrok nesreče je bila počena naftna cev na naftni ploščadi družbe British Petroleum (v nadaljevanju BP), kjer je družba črpala nafto za potrebe svojega poslovanja. Že kmalu po razlitju je bilo jasno, da so razsežnosti nesreče prevelike, da bi posledice lahko odpravili v kratkem času. Na rastlinje in živalstvo v Mehiškem zalivu so najbolj vplivali toksične kemikalije v nafti, primanjkovanje kisika in disperzijsko sredstvo Corexit …''

Peter je pravkar zaključil z njemu dolgočasnim branjem iz učbenika za naravoslovje. Učenje je najbolj sovražil. Sploh pa se mu ni zdelo pomembno, da bi moral vedeti, kaj se je zgodilo pred sedmimi leti, ter nekaj, kar je bilo zelo daleč od njegovega doma. Ni mislil, da bi mu to v življenju lahko pomagalo.

Peter je bil star 10 let. Imel je mlajšega brata Roka. Ta je bil eno leto mlajši od njega, z njim je tudi večkrat izzival starejšo sestro Majo, ki je bila stara že 14. Sedaj se je odpravljal domov po pločniku ob cesti, po kateri se je vsakih nekaj minut peljal kakšen avto. V njegovi glavi niso bile ravno najlepše misli. V svojih možganih se je jezil na učiteljico, ki ga je po pouku zadržala, ker je klepetal. Tako je prišel domov ves slabe volje. Ko so se domači vsi posedli za mizo, pojedli kosilo in začeli pogovor o tem, kako je bilo v šoli, se je ponovila stara zgodba. Peter je spet začel oštevati učiteljico. Pri govorjenju o nepomembnih stvareh, o katerih govori učiteljica, se je pridružil še Rok. Očeta takrat še ni bilo doma, bil je v službi. Zato sta se morali mama in Maja sami boriti s fantoma. Poskušali sta jima dopovedati, zakaj je šola pomembna in da si je Peter zaslužil, da ga je učiteljica zadržala, saj je sam kriv – zakaj pa je klepetal. ''Če je pa res kar nekaj. Zakaj pa bi morali v šoli poznati vse tiste kamnine?!'' je mami odgovarjal Peter. ''No, saj to imaš pa prav. Tiste kamnine so res težke,'' se je z njim strinjala Maja. ''Ja, pa še komu se ljubi učit tiste naravne katastrofe? 'Leta 2010 je človeštvo doživelo eno najhujših ekoloških katastrof… – to vse skupaj je res čisto …'' ni mogel dokončati stavka, saj ni našel prave besede. Pa je sestra pripomnila, tako da je brata zelo presenetila: ''Ooo … A o tem se zdaj učite. To je

lahko koristno. Pa veš ti, kaj se je takrat pravzaprav zgodilo?'' ''Kaj bi se pa lahko sploh zgodilo? To je samo par sodčkov nafte?!'' ''Ja, kaj bi se lahko zgodilo?!'' se je vmešal še Rok. ''Seveda je pomembno,'' je dejala mama. ''Tista nafta je potem tekla še več kot tri mesece …'' Tudi ona ni dokončala stavka, prekinila jo je namreč Maja: ''Umrlo je na stotine rib in ptic, pa zelo veliko morskih in obmorskih živali. Uničeno je bilo tudi rastlinje. Verjemi, tisto okolje je potrebovalo veliko časa, da se je obnovilo. Kar je še hujše. Uničilo se je naravno ravnovesje. Ker je veliko rib zaradi nafte pomrlo, plenilci niso imeli hrane. Tiste, ki pa so že preživele, pa so prav tako kasneje poginile zaradi lakote, saj je nafta uničila rastlinje. So se pa razmnožile rastline, ki so živa bitja še bolj ovirale. Življenjski krog je bil pretrgan.'' ''No, pa kaj potem! Saj je to nekje tam daleč, daleč, daleč …'' Petru je ugovarjala Maja: ''Res je, to je daleč. Vendar smo takšne nesreče imeli že v Sloveniji. Sicer ne zelo velike naftne nesreče, a onesnaženja vode so bila že ogromna. Leta 1983 je iz tovarne kondenzatorjev Iskra so v reko Krupo v Beli Krajini prišli poliklorirani bifenili, oziroma PBC. Ti so ena od najbolj strupenih snovi, kar jih je ustvaril človek in so dokazano rakotvorni. Na srečo so potem v tisti tovarni preusmerili proizvodnjo. Krupa pa je danes še vedno najbolj onesnažena reka s PBC v Evropi in njena voda je prepovedana za uporabo pitja.'' ''Vendar to vseeno ne velja za naše kraje. Pri nas je veliko izvirov, vsi s pitno vodo in nas za to ni treba skrbeti,'' je še naprej vztrajal Peter. ''A ta kraj ima bogato zgodovino, ki sicer ni tako lepa kot sedanjost. Skozi okno vidiš čistilno postajo. Ta ni bila vedno tu. Ko je še ni bilo, je bila voda bolj onesnažena. Pravzaprav ni bilo v njej skoraj nič življenja. Sedaj pa se je razcvetela. Včasih so tukaj živeli še potočni raki. Ampak smo ljudje s svojim prodiranjem v divjino uničili njihovo naravno okolje ter jih je sedaj v okolici še zelo malo.'' Mama je končala s svojim predavanjem zgodovine in po njem so imeli vsi otroci veliko vprašanj. ''Mar so tukaj res živeli potočni raki?'' je zanimalo Roka. ''Ja, res so. In bili so veliki od enega do dva decimetra.'' ''To pa sploh ni tako malo!'' se je v pogovor vmešala še Maja. ''Pa no, v redu. Mogoče se je tukaj res kaj spremenilo. A vseeno, jaz še vedno mislim, da je tisto, kar nas učijo v šoli, čisto nepomembno. Pri nas se še ni zgodilo nič tako strašnega, kar

bi lahko štelo med velike nesreče!'' se je še naprej jezil Peter. Ravno takrat je Rok prižgal televizijo. Pričela so se poročila. Prva novica, ki jo je začela govoriti gospa na ekranu, je vse zelo pretresla. Mami je bilo čudno, zakaj očeta še ni bilo doma. Na televiziji pa je bil podan razlog očetovega daljšega zadrževanja v službi. Maja je bratu bolj jezno in na robu s solzami dejala: ''To pa imaš zdaj, ko si želel hujšo nesrečo!'' Vsi so se nemudoma odpravili v garažo. Razen Peter je nemo strmel predse in buljil v televizijo. Tudi sam bi se skoraj zjokal. Tako je bil še nekaj časa odsoten. Iz globokega premišljevanja ga je prebudil klic mame: ''Peter, kaj delaš?! Pohiti!'' ''Že pridem!'' ji je nekoliko prestrašen odgovoril ter se odpravil po stopnicah navzdol.

Družina se je odpeljala v bolnišnico. Gospa na ekranu pa je še naprej poročala o strašnem dogodku. Bil je mesec junij, bila je suša in bilo je zelo vroče. Njihov oče je delal v gozdu. Takrat pa je tam izbruhnil požar. Veliko družin je moralo takoj oditi in pustiti vse stvari doma. Poročali so o smrtni žrtvi delavca, ki je v gozdu opravljal svoje delo. Hkrati se je zgodilo še nekaj nesreč. In jih še pričakujejo. Otroci ter njihova mama so se upravičeno ustrašili za svojega očeta. Ni mu bilo lahko. Delavec, ki je umrl, je bil njegov sodelavec in dober prijatelj. V bolnišnici je bil še sam nekaj časa v komi, kasneje pa je drugim povedal vzrok za požar – ni bil suša. Ta je k temu samo pripomogla. V gozdu, na gozdnem ''odpadu'', sta s svojim umrlim prijateljem našla zelo strupene in vnetljive snovi. Oče je bil zelo jezen na tiste, ki so strupene snovi pustili tam. Vendar se je zavedal, da krivcev ne bodo našli nikoli, če se sami ne javijo. Gozdna površina bo potrebovala več let, morda celo več desetletij, da se obnovi. A takrat bodo sem spet prišle srnice, lisice, zajci, divji prašiči, šakali, ki so jih naselili v drugem gozdu in veliko ptic ter sov in tako se bo življenje spet vrnilo na črno pogorišče.

Nika Boršič, 8. b

Nevarne snovi

Vnetljive, eksplozivne,
strupene, oksidativne.
Vse to in še več,
z nevarnimi snovmi kar preč.

Okolje onesnažujejo,
zdravje poškodujejo.
Nisi tega vreden;
svet v nevarnosti je beden.

Raje se jih ne dotikaj,
nevarnosti pa se izmikaj.
Gorivo, vosek, laki,
pravilno zanje poskrbijo vsi junaki.

Eden izmed njih bodi;
junak, ki naravi ne škodi.
Nevarne odpadke primerno shrani,
odpelji jih na prostor izbrani.

Tja so namenjeni nevarni odpadki,
vseh oblik, voskov ostanki,
pa tudi ostanki zdravil,
ter tisti od barvil.

Zdaj pa nikoli ne pozabi,
nevarnost naj te ne vabi.
Bodi previden, ko delaš stvari,
ki so nevarne za ljudi.

Eva Belcer, 7. b

Rime

Veter se na nam oglasi,

ko kamen v vodi obleži.

Avtomobilski motor se zažene,

ko ga njegov lastnik požene.

Po tračnicah vlak pridrvi,

ko na gasilskem avtu se sirena oglasi.

Vrabček nam zapoje pesmico,

ki jo vsi lepo zažvižgamo.

Klara Šestanj, 6. a

Ukradene stvari

Nekega večera, ko smo s prijateljicami sprehajale po mestu, smo po pomoti zavile v napačno smer in se znašle pred našo šolo. Nekaj smo se še pogovarjale, nato pa smo se že odpravile domov. V tistem trenutku sem videla, kako se zamaskirana oseba sprehaja po kabinetu gospe Tratnik. Takoj drugi dan smo s prijateljicami ustanovile detektivsko agencijo in se skupaj lotile primera. Ampak ni bilo vse tako svetlo in lepo, saj je v našo agencijo sledil še nekdo. To je bil Karl, Laurin pajdaš. Prisluškoval je. No, zdaj se je slika o moji detektivski zgodbi postavila v črno-belo luč. S prijateljicami smo se odpravile v šolo. Po koncu pouka smo začele iskati sledi. Gospa Tratnik je bila zelo nesrečna, ko so ji stvari izginile: redovalnica, dnevnik ... Najprej smo naredile seznam ukradenih stvari, nato pa iskale sledi ter predlagale osumljence. To so lahko bili samo hišnik, kdo od učiteljev …, na sumu smo imele samo dva – go. Turnšek in g. Praha. Go. Turnšek zato, ker se je hotela maščevati, g. Praha pa ker je zaljubljen vanjo. Kdo ve? Med iskanjem je v kabinet vstopila Laura in nam rekla: „Kaj pa iščete ve tukaj? To je naš primer! Takoj ven!” Seveda smo morale iti ven. Naprej smo vohunile za gospo Turnšek. Odkrili smo, da ona ne bi mogla biti, saj nosi očala in z gospo Tratnik sta najboljši prijateljici. Na sumu sta še hišnik in g. Prah. Najprej smo si ju dobro ogledale in preučile njune sposobnosti. Ampak tu se zgodba zaplete, saj se spet pojavi Laura s svojim pajdašem. „O, glej no glej, spet se srečamo! To je naš osumljenec! Pojdite stran!!” nam je zabičala. V svoji agenciji smo preučile stvari in ugotovile, da smo naredile eno samo napako. To je bila, da ima hišnik ključe do vseh učilnic in kabinetov. Drugo noč smo se prikradle do šole in opazovale, kaj počne hišnik. Med opazovanjem smo videle, kako nese stvari nazaj v kabinet. Tako smo ga ujele in poklicale policijo, drugi dan pa pristale tudi v šolskem časopisu. Laura je bila zelo jezna, nam pa je gospa Tratnik dodelila nagrado.

Klara Šestanj, 6. a

Bil je lep pomladni dan, tam nekje maja. Že ko sem vstopil v šolo, se mi je zdelo, da je nekaj drugače. Policija je bila pri vratih, stopnicah in celo na WC-jih. Vedel sem, da se moram vplesti, saj sem bil član SNPZDKSN – Slovenske narodne policije za dogodke, ki so nenačrtovani. Ime sem si sam izmislil. Imam tudi par članov – poročnika Jožeta, poročnico Zdrobovo, namestnico Blažko, namestnika Pavleta in načelnico Podganjevo, ki jo zelooo sovražimo. Evakuirali smo šolo, saj so mi povedali, da je ravnateljica izginila. Šel sem do njene pisarne in jo preiskal. Najprej sem opazil, da so bila vrata zlomljena Opazil sem nepojedeno čokolado, jabolko. Dal sem ju v vrečko za dokaze. Opazil sem še šminko oziroma rdečilo, razmazano po tleh, tudi okno je bilo odprto. Z vsemi temi dokazi sem se odpravil na SNPZDKSN. Poročnica Zdrobova je pregledala dve pomembni sledi, ki sta nam pomagali. Zlomljena vrata – kar je pomenilo, da je bil nekdo močan, in odprto okno, kar pomeni, da je bil majhen in šibek in je prilezel skozi okno, ravnateljico ukradel in skočil nazaj skozi okno. Zaslišali smo hišnika, saj je velik in močan, tako da bi lahko prevrnil vrata. Ampak on ni mogel biti, saj se je to zgodilo med 16.00 in med 17.00 in ima močan alibi, saj je ob 16.00 peljal otroke na nastop in se vrnil ob 17.05. Njega smo črtali s seznama osumljencev. Naslednjega dne je učiteljica kemije dobila grozljivo video sporočilo, ki si ga ni upala pogledati zato smo ga mi. En mali možicelj z masko je govoril: „Ti si me videla, kajne, kako delam zločin? Da ne bi komu povedala, kako izgledam in kdo mi je pomagal z vrati sicer...!˝ V ozadju je pokazal ravnateljico, zavezano okoli ust, rok in nog. Nekaj ni v redu, nekaj smo spregledali. Vrnili smo se na kraj zločina. Spet dobro pogledam. Kako sem lahko to spregledal? Vrata sploh niso zlomljena!? Samo prevrnjena so!? In še nekaj zelooo čudnega. Jabolko je bilo pojedeno v obliki črke O, čokolada v obliki črke K in šminka razmazana v obliki črke P. To sestavlja besedo OKP in imamo ga v Rogaški. Tam mora biti. Poročnica Zdrobova in namestnik Pavle - z mano. Šli smo do OKP-ja in našli zapečatena vrata. Seveda smo jih podrli in ne malo stran je bil mali možicelj z masko. Rekel nam je, da da ravnateljico pod pogojem, da se lahko vrne nazaj v šolo, ker so ga izključili. Nato se je začel silovit pretep. Zmagali smo. Ravnateljica je bila spet v svojih prostorih in mali, ki

mu je bilo ime Vid, spet v šoli. Izvedeli smo, da je čistilka pripravila pisarno za čiščenje in odprla vrata. V tem trenutku je mali prišel not, ugrabil ravnateljico in skočil skozi okno. Primer zaključen. Konec dober, vse dobro.

Jan Herček, 6. b

Ljubezen

Ljubezen je vesela

in šiba v srcu kot strela.

V srce piči kot čebela

in je sladka kot karamela.

Ljubezen je lahko slepa,

takšne res nočem, hvala lepa.

A ljubezen je vseeno lepa,

tako je prav;

takrat ko si zaljubljen,

veš, da si zdrav.

Pia Cesarec, 7. b

Ljubezen

Ljubezen je lepa,
je sladka in srečna.
Imamo se radi,
nismo kot Nomadi.
Smo zaljubljeni,
večkrat poljubljeni.
Ljubezen je nekaj,
česar nima vsak.
Ljubezen je nekaj,
da imaš nekoga rad.
Ljubezen je velika
kakor rdeča pika.
Ljubezen je sreča,
a za nekatere nesreča.
To je ljubezen.

Jaka Lorger, 8. b

Zima

Pozimi je mrzlo,
a takrat nam je v srcu toplo.
Vsi se veselimo
in se skupaj smejimo.

Vsi radi snežake gradimo,
in jih lepo okrasimo.
To nam je v veselje,
in vsi imamo takšne želje.

Pia Cesarec, 7. b

Prahomož z Obutim mačkom reši kraljično

Nekoč je živela kraljična. Njen oče je bil zlobni kralj, ki je mislil, da jo pozna bolj kot ona pozna samo sebe. A ni bilo čisto tako, namreč vedel je, da ima mačka, kaj rada dela, kaj rada je ... A ni vedel, da ta maček zna govoriti in da ko njega ni doma, je obut v škornje in zna sabljati, a še manj kot o mačku je vedel o Prahomožu. Maček in Prahomož sta obljubila kraljični, da jo bosta rešila. Kralj je nekega dne zapustil grad in tako kot vedno postavil vse stražarje pred kraljičino sobo in glavni vhod. Kraljična je rekla, da je njen maček žejen in ga bo spustila iz sobe, naj si gre po mleko dol v kuhinjo. A ko je maček prišel ven, ni bil mucek, ampak najboljši mečar vseh časov. Vse stražarje je premagal še hitreje. Potem se je enako zgodilo s stražarji pri vhodnih vratih. Preden bi pobegnili, je zlobni kralj prišel nazaj domov, a jim ni mogel nič, saj ga je Prahomož celega oprašil in zlobni kralj ni nič več slišal, videl, vohal ali delal. Potem so vsi trije hitro zbežali. A ko niso mogli več teči, so mislili, da jih bo zlobni kralj ujel s kočijo, zato so kar obupali in se vsi ulegli na preprogo, katero maček ves čas nosi s sabo. Ampak ta preproga je poletela, ko je maček rekel hop, hop, in letela in letela, usmerjali so jo, in to zelo hitro, do majhne vasi po imenu Prahovina. Tam je nekoč živel Prahomož in ker je tam vse poznal, je našel svojo družino in tam so potem živeli 2 leti, nato pa so leteli in leteli naprej do vasice po imenu Mačevina. Tam je živel maček, ko je bil majhen in ker je vse poznal, je našel družino in tu so živeli do konca svojih dni.

Rene Ivič, 6. b

Minister Gregor o dogodku na dvoru

Cesar Dunaja (moj gospodar) je nekega dne odšel s kočijo proti Trstu. Srečal je nekega Martina Krpana, ki je imel neverjetno moč – dvignil je lahko kobilico. Za ta dogodek vem, ker sem prisluškoval cesarju, ko je razlagal cesarici.

Od prisluškovanja je minilo eno leto. Ravno takrat smo imeli pogreb cesarjevega sina, ko je cesar poklical Martina, da pride pomest z Brdavsom. Kočijo je poslal ponj. Ne vem ravno, kaj se je dogajalo, a vem le, da je bil Krpan opraskan. Krpan se mi je zameril, ker je bil požrešen, nesramen in zahteven. Zbudil sem se, ker sem slišal nek hrup iz orožarnice. Slišal sem reči Krpana: »Tako šibko orožje je, da ga lahko zdrobim.« Pa kaj on misli, da je?! Odpravil sem se v kovačnico. Prihitel sem v kočijo in odšel z njimi. Prišli smo v kovačnico na dvoru, kjer je Krpan prijel največje kladivo, kot da je najmočnejši na svetu! In s kladivom izdelal sekiro, na moč podobno mesarici. Minilo je nekaj dni, on pa se je vsak dan nažrl kot pujs. Bil je dan, ko se je odločil, da se bo boril. Naš genij je končno malo premislil in se spomnil, da se ne more boriti z mesarico. Zato vzame sekiro, tako imenovano mesarico, in poseka cesaričino najljubšo lipo, iz njenega lesa izdela kij. Pred borbo si mora izbrati še konja. Hotel ga je izbrati na dvoru, a so bili vsi tako šibki, da jih je lahko povlekel čez prag. Mi mu seveda nismo verjeli. Cesar je poslal po kobilico. Martin nam je rekel: »Pa povlecite to malo kobilico čez prag.« Poskušali so naši najboljši možje, pa ni šlo. Končno je za nekaj časa odšel. A sem mogel iti gledat, kako se bosta borila. Začela sta in Martin mu je stisnil roko tako močno, da je izza Brdavsovih nohtov pritekla kri.

Začela sta se boriti. Brdavs je svoj oster meč zarinil v Martinov kij. Martin je razsedlal kobilico in ker je bil oster meč zataknjen v mehko lipo, ga je Krpan vrgel po tleh in mu odsekal glavo. Počutil sem se trapasto. Odšli smo na dvor, ljudje pa so vzklikali: »Zmagovalec, ti si naš heroj.« Tako imenovani zmagovalec si je lahko vzel karkoli si je želel, cesar mu je ponudil še hčer. Krpan bi jo vzel, ampak se je vmešala cesarica in rekla: »Posekal si mi lipo, zdaj bi še pa hčer vzel, kar sanjaj!

Zaželel si je dovolilnico o prevažanju angleške soli. Povedal nam je, da jo je tovoril. Žal sem jo moral napisati; počutil sem se jeznega. Zameril sem mu.

Končno se je odpravil na Vrh pri Sveti Trojici in upam, da ne pride nikoli več.

Filip Mikša, 7. b

Prijatelji

Prijatelji so kot zvezde,

pogosto jih ne vidiš,

a vedno so tu zate.

Naj vsak utrinek na nebu

spomni te na prijatelje,

ki te vedno spremljajo.

Manja Križanec, 6. b

Moj športni dan

Kot smo upali, nas je v sredo pričakalo vedro vreme, kar je pomenilo, da gremo na pohod. Gospa Maja nam je o končni destinaciji prejšnje dni le namignila, presenečenje pa nam je razkrila šele, ko smo jo o tem vprašali med potjo. Odločila se je, da bo naš cilj Lovski dom.

Hodili smo dolgo, vzpeli smo se po strmih cestah. Sledil je najboljši del: prišli smo v gozd Boča. Dež prejšnjega dne je za seboj pustil velike luže. Prebijali smo se po mokrih, drsečih poteh, zgrešili pravo pot in prišli na strm hrib, ki smo ga morali preplezati. Najboljši občutek je bil adrenalin.

Po 2-urni hoji smo prišli na cilj. Ob Lovskem domu smo se igrali in priredili veliko tekmo na nogometnem igrišču. Legli smo v travo in prigriznili sladkarije, ki smo jih prinesli od doma. Grelo nas je toplo sonce.

Čas je bil za vrnitev. Tokrat smo našli cesto in šli po njej. Z zadnjimi močmi, ki smo jih imeli smo prilezli do šole. Noge, ki so nas še komaj držale, smo spočili ob risanki, ki so jo nižji razredi gledali v podaljšanem bivanju.

Z veseljem bi še kdaj ponovila športni dan, kot je bil ta. Rada imam adrenalin, poleg njega pa je pohod prinesel še doživetje, ki ga nikoli ne bom pozabila. Odkrivali smo gozd, videli veliko živali: krave, ovce, konje, pse in celo pava. Živali so nam dan še bolj popestrile in nam ga vtisnile v spomin.

Eva Belcer, 7. b

Kraljična

Nekoč pred davnimi časi je živela kraljična. Imela je vse, kar si je poželela: najboljšo hrano, draga oblačila, prečudoviti grad, očeta, ki bi naredil zanjo vse in veliko služabnikov. A vedno se je spraševala, če ima res vse, kot ji govorijo ljudje in oče. Zato se je odločila, da gre v širni svet.

S seboj je vzela en par škornjev, nekaj graha, hlebec kruha in mošnjič zlatnikov. Veselih nog je šla iz prelepega gradu v svet. Zavila je v gozd, kjer je videla majhnega dečka z veliko vrečo na ramenih. »Kaj imaš tam v vreči?« ga je vprašala kraljična. »Mladega mačka, gospa, prinesem ga domov da bomo imeli kaj za pod zob!« Kraljični se je žival zasmilila, zato je mačka zamenjala za tri zlatnike. Maček je hodil ob njej dokler ni naenkrat spregovoril. »Hvala, kraljična, rešila si mi življenje! A prosil bi te samo še eno stvar – mi posodiš te škornje?« Kraljična mu je dala škornje, maček pa je pobegnil z njimi. Nekaj časa je kraljična objokovala svoje škornje, potem pa le nadaljevala pot. Mimo je prišla kočija, ustavila se je in iz nje je izstopil kralj, ki ga je še kako dobro poznala. Bil je očetov sovražnik, nikoli se nista razumela. Ko je hotela nadaljevati pot, jo je zlobni kralj prijel za roko in jo hotel odvleči v kočijo. Kraljična ga je brcnila v nogo in stekla v gozd. Kmalu se je izgubila in postalo je temno. Hotela je nekaj pojesti, a med tekom je izgubila kruh in veliko graha, zato ji je v torbi ostalo le zrno. Sedla je ob drevo in hotela zaspati, a je zaslišala petje. Sledila je glasu in prišla do majhne hiše. Potrkala je na vrata, odprl jih je palček, jo sprejel v hišo, kjer je bilo še šest palčkov.

Povedala jim je svojo zgodbo in pustili so ji, da živi v hiši in jim kuha. Tako je kraljična živela srečno do konca svojih dni s sedmimi palčkami.

Alja Sevšek, 6. b

Ilustracija: Manja Križanec, 6. b

Kraljična na zrnu graha

Nekoč je živel kraljevič. Zelo si je želel pravo kraljično. Prepotoval je cel svet, da bi jo našel, ampak vsepovsod je bilo nekaj narobe. Kraljičen je bilo dovolj, ni pa vedel, če so prave, nikoli ni mogel odkriti. Vedno je bilo nekaj, kar ni bilo čisto pravo. Tako se je vrnil in se žalostil, ker si je želel resnično kraljično. Nekega večera pa je bilo strašno vreme. Bliskalo je in grmelo, dež je lil v potokih, bilo je grozno. Pa je potrkalo na grajska vrata in stari kralj je šel odpret. Zunaj je stala kraljična. Ampak, ljubi bog, kakšna je bila videti po vsem tem dežju in neurju. Voda ji je tekla v čevlje in pri peti ven. Rekla je, da je resnična kraljična. To bomo pa še videli, si je mislila stara kraljica, vendar ni nič rekla, stopila je v spalnico, odstranila vso posteljnino in položila zrno graha na dno postelje, potem pa vzela dvajset žimnic, jih položila na zrno graha, in še dvajset pernic na žimnice. Na teh naj bi kraljična ležala ponoči. Zjutraj so kraljično vprašali, kako je spala. »Oh, grozno slabo,« je odgovorila kraljična. Skoraj vso noč nisem zatisnila očesa. Bog ve, kaj je bilo v postelji. Ležala sem na tako trdi stvari, da je vse moje telo pokrito z modricami. Na moč grozno. Tako so vedeli, da je prava kraljična, saj je skozi dvajset žimnic in dvajset pernic začutila zrno graha. Tako občutljiv ni mogel biti nihče drug kot resnična kraljična. Kraljevič jo je vzel za ženo, kajti zdaj je vedel, da ima pravo kraljično, zrno graha pa so prinesli v muzej.

Nina Špiljak, 6. b

Čas

Babica je gledala skozi okno. Dolgočasno je vzdihovala: »Ahhh …, zima.«

»Kaj pa je narobe z njo?« je radovedno vprašal njen vnuk Miha, ki je že spretno plazil pod babičinimi nogami. Babica je ponovno vzdihnila in tokrat še glasneje kot prej. »Veš Miha, jaz sem že stara gospa, imam že veliko spominov. Spomnim se, ko sem še imela pletene kitke,« je rekla in Mihca prijela v naročje ter ga mirno pozibavala. »Ampak babi, čas leti tako počasi, jaz bi že rad bil v šoli!« je že malo jezno rekel Miha. »Da, tudi jaz sem tako mislila, ko sem še nosila kratke oblekice. Ahhhh … Ti spomini,« je rekla in se sesedla na kavč. 2Zakaj si tako otožna, babica?« je radovedno vprašal. »Veš, jaz nimam več veliko časa,« je rekla. In le takrat, ko je malo sonca pogledalo izza oblaka, se je videlo,kako se ji na licu blešči solza. »Ampak babi, ti si večna! In le moja,« je rekek Miha in se izgubil v globok spanec.

Alja Sevšek, 6. b

Čas

Se spominjaš starih dni,

ki jih več ni,

čas obrnil bi.

Časa ne moreš obrniti,

ostanejo ti le spomini,

ki bodo zbledeli.

Čas hitro mine,

ko ti je lepo,

a zapomniti si moraš le,

da časa ne meči stran,

ampak naredi kaj.

Kaj pa sploh pomeni čas?

To je nekaj,

kar teče

počasi in hitro.

Tudi ura je čas, ki tiktaka.

Uro lahko obrnemo nazaj, časa pa ne.

Asja Završki, 8. b

Ljubezen – bolezen

Ljubezen imam rad,

ker to je tak zaklad,

ko imaš ljubezen si bogat.

Ko poljubiš jo,

rožice vse zacveto;

to je lep občutek,

ko imaš samo njo.

Ljubezen je nenavadna bolezen,

prava oseba, ko najdeš jo,

vse ti po načrtih bo šlo.

To je stvar, ki vsak jo ima rad,

ima jo tudi vsak škrat,

zato le imej koga rad.

Filip Mikša, 7. b

Hišni spor (basen)

Zgodilo let sto je nazaj, ko pes in mačka nista bila srečen par.

Mačka rada je hišne miši, pes nikoli ne prebiva v hiši.

Zgrabil je gospodično mično in jo odvlekel je v barako.

Tam povedal ji je par stvari, kako pri hiši se red drži.

Mačka se je le smejala in mu eno po smrčku s kremplji dala.

Tako pokazala mu je, da pri hiši glavna je.

Tudi danes je tako, da pes je čuvaj, mačka pa ima v hiši raj.

Filip Mikša, 7. b

Magična trobenta

(Otroci trkajo po vratih gradu in nestrpno čakajo, da jim kdo odpre. Eden od otrok po imenu Cene se je opogumil in zakričal na ves glas.)

CENE: Odprite nam! Zahvaliti se moramo našemu novemu carju.

KAKADU (Si obriše potno čelo): Ne! PREVEČ VAS JE!

CENE (Zamišljeno odkoraka do carice in novega carja.): Gospod in gospa, ali bi lahko spustili enega otroka?

PAVLEK: Zakaj pa ne dva??

KAKADU: Ker je le eden vprašal.

PAVLEK: Ampak zakaj le on??

CARICA: Si slišal? Spusti vse otroke v dvor!

KAKADU (Zaskrbljeno stopi do vrat in jih odpre.)

(Otroci so pridrveli v šolo. Nekateri so se prekucnili in po dvoru je odmevalo kričanje otrok.)

CARICA: Kaj je zdaj to?

PAVLEK: Gospa … no ... kkhhmm … mama to so otroci.

CARICA: Da, ampak zakaj jokajo?? Saj so v dvoru!

PAVLEK: Ker otroci jokajo.

CARICA: Ja, ampak zakaj?

PAVLEK (Se odpravi na velikanski hodnik)

(Na hodniku se otroci kobacajo drug po drugem, fantje dekleta cukajo za kitke, deklice fantom dajejo močne zaušnice in najbolj pogumni fantje dekletom gledajo pod kiklce.)

PAVLEK: Kaj je zdaj to!! (Tako močno je zakričal, da so vsi v dvoru obnemeli.)

(Pavlek s Kakadujem poskuša otroke umiriti, a je bilo vse zaman. Zato je iz stare omare vzel trobento in zaigral ˝čudne˝ melodije. Vsi otroci so stekli iz gradu.)

Alja Sevšek, 6. b

Leteča učilnica (obnova)

Pisatelj Erich Kästner je moral oditi na Zugspitze, saj mu je njegova mama zabičala, da če ne naredi novoletne zgodbe zdaj, ne bo dobil za novo leto nič. Ampak ker je v njegovem kraju bilo tako vroče, ni mogel napisati knjige, ki bi morala govoriti o novem letu in zimi.

Na Zugspitzu je imel blizu hotela, v katerem je bival, prečudovit pašnik. Tam je spoznal metulja po imenu Ljubomir, črno-belo pisano mačko, za katero je verjel, da je začarana in pa še teleta Edvarda. Ko se Erich odloči, da odide v hotel, mu Edvard sledi, dokler se ne poslovita pri vhodu. V gostinski sobi izve, da je izgubil svoj zelen svinčnik, zato je v roke vzel knjigo za otroke, ki mu jo je poslal pisatelj. S knjigo je bil zelo nezadovoljen, saj je govorila o tem, kako smo mi otroci vedno veseli, kar ni res. Po pošti je dobil tudi pismo od mame. V njem ga je spraševala, koliko je že napisal. Zato je pričel pripovedovati svojo novoletno zgodbo. Zgodba je govorila o petih dečkih Matiju, ki je bil vedno lačen, Uli, ki je zelo plašen, Joniju, Martinu, prvaku razreda in o Sebastjanu. Vsi gimnazijci so se bojevali proti Realčanom, ki so jim tokrat ukradli zvezke z nareki in ugrabili so Kreuzkamma. Fantje so se razjezili in stekli k Nekadilcu, ki je bil gospod, na katerega so se zanašali, če je bilo karkoli narobe. Dal jim je dober nasvet, zato so tudi zmagali proti Realčanom. Ko so se vrnili v gimnazijo, so bili v veliki težavi, saj so šli iz poslopja ustanove. Morali so oditi k doktorju Bokhu, ki je bil bolj znan po svojem vzdevku Justus. Bil je zelo razumljiv in ljubezniv učitelj, zato jim je odpustil in jim povedal žalostno zgodbo o nekem dečku, ki je bil njegov najboljši prijatelj v srednji šoli, a je nekega dne kar izginil. Dečki so sumili, da je bil ta njegov stari prijatelj Nekadilec, zato je šel Martin k Joniju in sta se dogovorila, da bosta doktorja Bokha naslednji dan po kosilu odpeljala k Nekadilcu. Ko so vsi učenci v gimnaziji legli k počitku, se je zgodilo vsaj za manjše učence nekaj groznega. Učenci višjih razredov so se oblekli v duhove in strašili po spalnicah, imeli so tudi nekakšni prašek, ki je srbel, če se ti je posul po roki. Sčasoma so se vsi pomirili in legli k počitku. Naslednje jutro je na hodniku poln jeze stal Uli in zakričal, da bo ob treh na igrišču naredil nekaj pogumnega. Ko je napočil

trenutek, je Uli splezal na gugalnico z dežnikom v roki in skočil. Dežnik se je polomil in Uli je obležal na tleh. Njegovi prijatelji so ga odnesli k šolski zdravnici in nestrpno čakali pred vrati, da bi izvedeli, če si je Uli karkoli poškodoval. Bili so zelo veseli, ko so izvedli, da si je zlomil samo nogo. Odšli so v svoje sobe, le Joni in Martin sta odšla do Justusa in ga odvedla k Nekadilcu. Takoj ko sta se zagledala, sta si segla v desnico. Justus je še potem dolgo ostal pri Nekadilcu.

Bližale so se novoletne počitnice, zato so starši svojim otrokom v gimnaziji pošiljali denar, s katerim bi plačali vožnjo z vlakom do doma. Vsi razen Ulija in Jonija bi morali oditi domov za praznika, a žal je Martin izvedel, da starši nimajo dovolj denarja, da bi se vrnil domov. Zato je bil zelo žalosten in žalost je vedno držal v sebi, saj se ni hotel pogovarjati z nikomer glede njegovih težav. Vsi so se že veselili odhoda na počitnice, le on je bil žalosten in pust. Justus je opazil, da je žalosten, zato mu je sledil do ograje, kjer je sedel. Ko je izvedel, kaj ga je mučilo, mu je v roke dal 20 mark za vlak. Martin mu je bil zelo hvaležen in vesel. Zdaj je samo še en dan do počitnic in učenci so imeli predstavo z naslovom LETEČA UČILNICA, ker pa se je Uli poškodoval, so ga mogli zamenjati s fantom, ki je bil še kar dober. Vse je šlo odlično. Na koncu sta imela ravnatelj in Justus zelo lep govor. Martin je prišel domov ves vesel in vsi so bili srečni.

Alja Sevšek, 6. b

Ljubezen …

Ko ljubezen zahrepeni,
se duša spremeni.

Nežna duša te boža,
kot hrepeneča je roža.

Ko vrtnico podariš,
si vse zaželiš.

Ko dobiš skrivnostno pismo,
vsak razmišljati začne,
kdo je to napisal,
in kaj zdaj počne.

Ljubezen je kot roža,
ki te boža.

Nina Klemenčič, 7. b

Smo 4. b

Smo 4. be
in nam dobro gre.
Med odmorom glasni,
a v resnici krasni.
Sedem deklic je,
pametne smo vse.
Dečki nagajivi,
vedno iznajdljivi.

Učenci 4. b

Voda

Ta voda je iz soda,

pa to ni zabloda,

to je čista voda.

S strehe priteče,

za rože je to veliko sreče,

saj so zalite in umite

ter pred škodljivci skrite.

Vid Mikša, 4. b

Izbirni predmet tehnika

V letošnjem šolskem letu sem se odločil, da bom obiskoval izbirni predmet tehnika. Odločil sem se, ker me veseli delo z lesom.

Pri izbirnem predmetu smo izdelovali različne izdelke. Izdelali smo: samokolnico, obesek za ključe, brezžično lučko in še veliko drugega. Izdelke smo izdelovali iz lesa, bakra, plastike, valovite lepenke ... Delali smo z različnim orodjem in napravami. Nekatere med njimi so bile nevarne, zato smo morali biti pri delu zelo pazljivi. Najbolj nevarno je bilo delati z žagami in stružnico.

Pri izbirnem predmetu smo se naučili veliko novega. Spoznali smo nove materiale, različna orodja in se naučili delati z mirno roko. Tudi za drugo leto sem se odločil, da bom obiskoval ta izbirni predmet.

Lovro Drofenik, 4. b

Veržej – Babičev mlin

V torek, 30. 5. 2017, smo imeli naravoslovni dan. Ob 8.30 smo se z avtobusom odpeljali v Veržej. Ko smo prišli, smo imeli malico. Ogledali smo si Babičev mlin na Muri in izvedeli o njegovi preteklosti. V mlinu so nam pokazali, kako pridelajo moko. Moko smo lahko kupili. Prodajali so veliko vrst moke. Potem smo odšli k čebelarki. Opisala nam je čebelje življenje, pokazala pa nam je tudi pripomočke, ki jih potrebuje pri svojem delu. Pot nas je nato pripeljala do čebelarskega muzeja. Videli smo različna priznanja, sršenje gnezdo, slike čebelnjakov, metulja smrtoglavca … Nato smo iz voska izdelali sveče. Pospravili smo jih v nahrbtnike in se z avtobusom odpeljali nazaj v šolo.

Ta naravoslovni dan mi je bil zelo všeč in ostal mi bo v lepem spominu.

Zoja Dragovan, 4. b

Španska vas

Španska vas je kraj,

kjer živijo nepametni ljudje.

Tam je kraj, kjer čarovnica Micka uči.

Je zelo huda, prav noben si je ne želi.

Micka je zdaj začarala vse ljudi,

zdaj nobenega ne uči.

Eva Kovačič, 3. b

Šola v naravi – Fara

V ponedeljek, 6. 2. 2017, smo se z avtobusom pripeljali v dolino reke Kolpe v kraj Fara in se nastanili v centru občolskih in šolskih dejavnosti. V sobah smo se razporedili po štiri, pet, sedem ali deset sošolcev, kolikor je pač bilo postelj v njih. Po kosilu smo videli star viseči most čez reko, ki danes ni več v uporabi, leta nazaj pa je bil zelo pomemben za življenje ljudi v teh krajih, saj so lahko le tu prehajali preko reke na en ali drug breg iz Slovenije na Hrvaško.

V torek smo obiskali adrenalinski park, kjer sem prišel na svoj račun, saj obožujem plezanje. Premagovali smo razne ovire na progi in se spuščali po jeklenicah. Nato smo se udeležili lokostrelstva, kjer smo se naučili rokovati s pravim športnim lokom – kako ga napeti in pravilno streljati v tarčo. Zvečer nas je obiskal lončar, ki nam je pomagal izdelati izdelke iz gline. Pred spanjem smo še malo igrali igre s kartami ali brali, ob deseti uri pa šli spat.

Tretji dan smo šli na pohod v gozd in raziskovat potok. V njem smo odkril dotlej nam neznana in zanimiva bitja. Imeli smo tudi lov na lisico. Pri tej igri smo dobili navodila, kje se nahajajo štiri skrite točke, s pomočjo orientacije smo jih morali najti. Pomembna je bila tudi hitrost odkrivanja. Pri astronomiji smo spoznali veliko različnih ozvezdij. Po večerji smo imeli še kviz z veliko različnimi vprašanji, kjer sem se z mojo skupino Mačke veselil zmage.

Četrti dan smo odšli preko meje na Hrvaško v kraj Brod na Kupi. Tam smo si ogledali muzej nagačenih živali znanega lovca iz teh krajev. Zanimivo je bilo, ker so bile tudi živali iz Afrike. Najbolj sem občudoval nosoroga in slona. Seveda pa smo videli tudi medveda, ki v teh krajih živi. Potem smo se vrnili na slovensko stran reke in se odpravil do izvira in slapa Nežica. Na hribu smo videli tudi pokopališče in Nežin grob, v cerkvici zraven pa smo zvonili za izpolnitev skrivnih želja. Videli smo tudi polnilnico vode Costela. Zvečer nas je obiskal krošnjar in nam povedal, kaj so svoj čas počeli krošnjarji: prodajali so pridelke s polj, imeli pa so tudi skrivni predal, kjer so bile reči, ki jih je cesar prepovedoval. Pokazal nam je tudi igre, ki so se jih igrali otroci v starih časih.

Peti dan smo si še ogledali zapuščene hiše v vasi Fara, nato pa

tudi sami iz kamenja, lesa in trave izdelali hišice. Tako je minil naš teden šole v naravi. Polni novih doživetij smo se vrnili domov.

Tomaž Petek Frišek, 4. b

Kako sem užival v brezdelju

Bilo je sveže poletno jutro. Teta Polly pa mi je že zjutraj naročila, naj grem sekat drva. Bil sem besen, saj sem se hotel igrati z drugimi otroki. Ko sem prišel na severno stran gozda, sem se začudil. Med vsemi možmi je stal Bil Veliki. Vsi v vasi so ga klicali tako. Razlog zato pa je bila gora mišic, ki jih je nosil. Že petkrat se je stepel z odraslim in ga premagal. Vendar pa je bil lahek plen, saj je imel več mišic kakor pameti. Po petih minutah sem mu rekel, da bi lahko vsak enkrat sekala drva za oba, medtem pa bi drugi odšel domov. Seveda se je Bil strinjal. Igrala sva kamen, škarje, papir. Rekel sem, da se »po novih« pravilih igra drugače. Med igro sem si izmišljeval pravila tako, da sem zmagal. Bil je ves besen nadaljeval. Ko pa sem prišel zvečer domov, sem se delal utrujenega, da ne bi teta Polly kaj posumila. Naslednji dan sem rekel Bilu, da sem včeraj jaz sekal drva in ne on. To sem ponavljal dokler mi ni teta Polly dovolila, da se grem igrat.

Primož Kidrič, 6. a

Španska vas

Na globusu vidiš majhno državo.
Ker je kot žogica,
se primeš za glavo.
Ker veš, katera država je to,
brž preberi Košutovo pesmico.

Ana Hartman, 3. b

Španska vas

Tisto je mala vas,
tam so mali ljudje,
tam je vse drugače
in imajo vsi raztrgane hlače.

Tam je lepo,
ker ptički pojo
in se zabavajo,
ker je vsem lepo.

Tam so velike hiše
in veliko se piše,
otroci se ne učijo
in mame letijo.

Vsi po telefonu klikajo,
doma pa nič ne likajo.
Mame se jezijo,
ko otroci enke dobijo.

Vid Prah, 3. b

Bili smo v Ljubljani

Z avtobusom smo se peljali v Ljubljano. Na avtobusu sem sedela z Mio. Čez čas smo se pripeljali do Ljubljane. Odšli smo v živalski vrt. Tam smo jedli in pili. Potem pa smo si ogledovali živali. Po ogledu živali nas je čakala vodička Natalija. Razkazala nam je nekaj živali. Kasneje smo odšli v posebno sobo, kjer smo božali tenreka in kačo. Potem smo si še ogledali nekaj živali. Po tem ogledu smo si šli nekaj kupit v trgovino. Zunaj smo še jedli. Ko smo se najedli, smo šli na avtobus. Srečno smo se pripeljali v šolo.

Ana Hartman, 3. b

Bili smo v Ljubljani

Včeraj smo bili v Ljubljani. Najprej smo se vozili. Med vožnjo smo se pogovarjali, peli in navijali. Med vožnjo smo se imeli zelo lepo. Potem smo prišli v živalski vrt. Videli smo veliko živali. Ene so bile zelo smešne. Meni je bil najbolj všeč tenrek. Videli smo tudi morskega leva. Potem smo dobili vodičko. Ona nam je pokazala surikate, tenreka in kačo. Veliko nam je povedala. Dobili smo kačo okrog vratu. Nato smo šli v trgovino. Najprej smo šle punce. Kupile smo si lepe stvari. Medtem so fantje jedli. Potem smo se menjali. Šli smo na avtobus in v šolo. V šolo so prišli starši po nas.

Nika Đurić, 3. b

Viktor in balerina

Filisi je bila v sirotišnici. Hodila je po strehi. Z Viktorjem sta želela pobegniti. Viktor je oblekel oblačila od služabnice in takrat sta prišla v Pariz. Tam je bila plesna šola za baletke. Filisi si je želela postati balerina. Filisi so se sanje uresničile. Pred tem pa je šla v eno palačo. In je našla balerino. Ta je razbila nekaj zelo dragocenega od Felisi. Filisi je vzela pošto od balerine. Balerina je to ugotovila. Naslednji dan sta se pomerili. Zmagala je Felisi. Dobila je vlogo pri Hrestaču.

Monja Žumer, 3. b

Današnji kulturni dan

Prvi je bil črnec. Ni bil Slovenec. Povedal je o svoji domovini in družini. Črnec je pel in igral. Drugi je bil Portugalec. Govoril je o svoji domovini in navadah. Bil je zelo fajn. Imeli so kralja. Tretja je bila iz Kosova in je govorila hrvaško. Prebrala je eno zgodbo. Zgodba je bila hrvaška. Na koncu zgodbe smo lahko vprašali vprašanja. Četrti je bil iz Amerike. Igral je na kitaro. Govoril je seveda angleško. Zapeli smo skupaj dve pesmici.

Monja Žumer, 3. b

Kako bi bilo, če bi v našem mestu čez noč zrasla popravljalnica igrač?

Jaz bi bila zelo vesela, če bi v paviljonu naenkrat postala popravljalnica igrač. Mame bi pile čaj in sok. Otroci bi se igrali in dajali popravljat igrače. Očetje bi pili pivo in šnops. Popravljalec igrač bi dobil plačilo. Ta popravljalec igrač pa je bil dedek. Dedek bi bil zelo vesel.

Monja Žumer, 3. b

Pravljica o resnem človeku in čarovnici

Resen človek je odšel na sprehod. Hodil je skozi zelo resen gozd. Tam so samo resni ljudje. Tam so tudi resna drevesa, ki imajo resne sestanke. Ko je nekaj časa hodil, je opazil čarovnico. Ta čarovnica pa ni bila čisto nič resna. Čarala je samo čiste otročarije in samo otročje stvari. Resen človek je skoraj bruhal. Čarovnica je vsepovprek čarala. Človek se je tako zelo razjezil, da se mu je iz uh kadilo. Odpeljal jo je k resnim živalim, ljudem, drevesom. Potem so imeli sestanek. Zmenili so se, da bo čarovnica resna. Čarovnica je bila od zdaj naprej resna.

Vid Prah, 3. b

Zaključek bralne značke

Za bralno značko je bilo treba prebrati pet knjig. Za nagrado smo šli v kulturni center. Bilo nas je zelo veliko. Na začetku so otroci prebrali nekaj pesmi. Napisali so jih sami. Nato nas je obiskal Boštjan Gorenc – Pižama. On je igralec, komik in prevajalec. Prebral nam je dve pravljici. Prva je govorila o mravljici in pošasti. Bila je zelo smešna. Druga pa je govorila o dveh hudomušnih fantih. Tudi ta je bila smešna, ker je v njej nastopal kapitan Gatnik. Na koncu se je naš bralec Boštjan tudi malo pohecal z nami.

Po končani predstavi smo se odpravili nazaj v šolo. Tudi drugo leto bom sodeloval pri bralni znački.

Aleks Lovrenčak, 2. a

Zaključek bralne značke

Danes smo šli gledat enega strica. Ta stric ni bil navaden stric. Ta stric je bil nekaj posebnega. Zelo je bil smešen, prijazen in zelo vesel. Tudi veliko pravljic je povedal in zelo tekal. Ampak meni je bilo najbolj všeč, ko je povedal pravljico o živalih. Pripovedoval je doživeto in zanimivo. Vsi smo se zabavali.

Jure Zupanec, 2. a

Moj najljubši dan

Moj najljubši dan je bil, ko smo šli v Francijo. Šlo nas je pet – Lana, Tin, mami, ati in jaz.

Vozili smo se deset ur. Živeli smo v hotelu s petimi posteljami in enim kavčem. Naučil sem se zelo dobro smučati. Na stranišču smo imeli razpoko. Peljali smo se tudi v gondoli, sedežnici, krogecih in na sidru. Bili smo na tri tisoč petsto metrov.

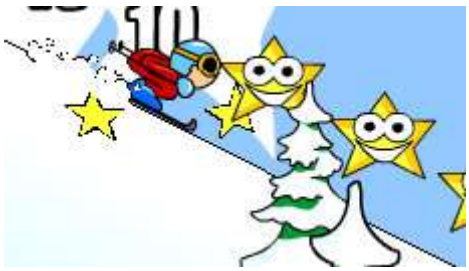

Marin Cvek, 2. a

Moj najljubši dan

Moj najljubši dan je in mogoče še bo, ko smo šli na morje. Midve s sestrično Vito sva se peljali z babico in dedijem, v tem avtu smo bili štirje. S sestrično Vito sva se igrali, da tekmujemo. Mami, druga sestrična Neža in bratec Gašper so se vozili za nami. V tistem avtu so bili trije. Dolgo smo se peljali, približno štiri ure.

Na poti smo se še dvakrat ustavili. Na prvi postaji, ki jo imenujemo puščava, je Vita rekla, da ko bo velika, bo tja postavila svojo službo. Potem smo šli h gostilni, ki ji je ime Pri medvedih. Moj najljubši kraj na poti je bil zaradi živali. Bilo je super, razen zadnjih dni, ko je bilo grozno.

Špela Trinkaus, 2. a

S knjigo v svet

Danes smo si ogledali predstavo znanega prevajalca Boštjana Gorenca. Njegov vzdevek je bil čuden. Pižama. Najprej so starejši učenci brali svoje pesmi. Ko je prišel na oder, je bil smešen. Govoril je glasno, a ga nisem vse razumel. Zanimivo je pripovedoval pravljice. Na projektorju so bile ilustracije iz njegovih knjig. Prebral sem, da je tudi igralec in reper. Škoda, da ni nič zapel.

Vid Ožura, 2. b

Moj najboljši dan

Moj najboljši dan je bil, ko sem spoznal sošolce in sošolke. Moj najboljši dan je bil, ko sem začel hoditi v šolo.

Žiga Lipnik, 2. b

Denis, velikan in čudna dežela

Nekoč, pred davnimi časi, sta živela velikan Denis in njegova prijateljica veverička Lana. Enega dne je Lara izvedela, da ima čarobne moči. Povedala je Denisu in pomotoma je vrgla strelo vanj. Denis se je razjezil in skočil na drugi hrib. Mislil je, da je Lara vrgla strelo nalašč. Povedala mu je, da ni bilo tako. Denis ji je oprostil in sta srečna živela do konca svojih dni.

Luka Kores, 2. b

Namesto prireditve za bralno značko

V šoli sem bral in se pogovarjal s sošolcem. Gledal sem tudi filme. Najbolj mi je bil všeč film A je to. Pri A je to mi je bilo všeč, ko sta hotela dobiti jabolko. Všeč mi je bilo, ko so ju lovile čebele. Pri filmu o športu pa mi je bilo všeč smučanje. Bral sem knjigo z naslovom Živali. Imeli smo tudi odmor. Med odmorom sem se pogovarjal z Žigo. Pogovarjala sva se o športu.

Filip Markuš, 2. b

Prvomajske počitnice

Med prvomajskimi počitnicami sem bil pri babici in dedku. Tam smo imeli velik kres. Imel sem se lepo in dedku sem pomagal pri njegovem delu. Z mlajšo sestrično Kim, ki sem jo zadnjič imel pri govornem nastopu, sva se igrala.

Lukas Hrovat Dečman, 2. b

Prireditev

V Kulturni center smo šli peš. Bilo je zelo lepo, smešno in zabavno. Veliko smo se smejali. Gospod je tudi kričal. Rekel je, da moramo veliko brati.

Eduard Krasniqi, 2. b

Boštjan Gorenc – Pižama

Boštjana kličejo Pižama. Pokazal nam je kapitana Gatnika. Povedal je veliko smešnih stvari. Vsi smo se zelo smejali. Učenci smo ugibali zgodbe. V knjigi kapitana Gatnika smo pogledali svoje drugo ime. Na predstavi nam je bilo zelo lepo. Pižama je prava faca. Pižama ima veliko kosmato brado. Je velik in močan možakar.

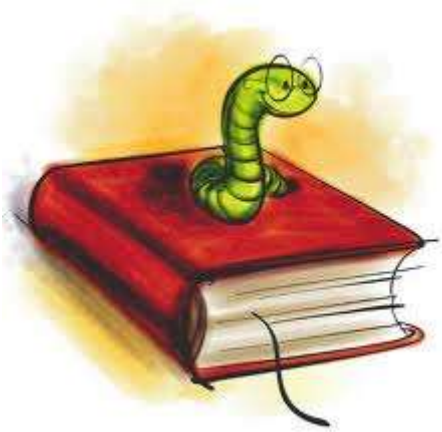

Anika Rampre, 2. b

Zelo lena pikapolonica

Zelo lena pikapolonica me spominja na mojega brata. Lena pikapolonica je spala dneve in noči. Ni znala leteti. Nekega dne je srečala kenguruja in je skočila v njegov žep. A tam ni mogla spati. Srečala je še veliko drugih živali.

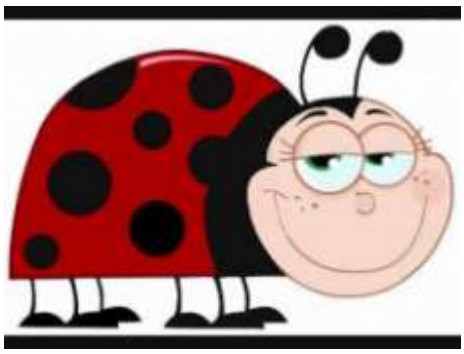

Mihaela Vrenko, 2. b

Praznovanje rojstnega dne

Praznovanje rojstnega dne je edini dan v letu, ko pridejo prijatelji. Gal je imel rojstni dan. Bilo je zelo carsko, ker smo se streljali z nrf puškami. Tako se je končal še en rojstni dan. Potem sem šel domov in se igral z legicami.

Maj Kampuš Ostruh, 2. b

Moj najboljši dan

Moj najboljši dan je, da skačem na trampolinu in se vozim s kolesom. Da se družim s prijatelji in igram različne igre, nabijam in podajam žogo.

Lovro Rajher, 2. b

Denis, velikan in čudežna veverica

Nekega dne je za hribom stala majhna hišica. V njej sta živela deček Denis in njegova babica Zdenka. Ko je šel Denis v gozd, je v gozdu slišal glas. Potem je videl, da je samo veverička. Prestrašil se je, ker ni še nikoli videl govoreče veverice. Prišel je velikan. Ime mu je bilo Grozljivkec. Rad je tekal po travniku, ker so se tla pod njim tresla. Ko je nehal tekati, je umrl. In vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Karla Kregar, 2. b

Moj najboljši dan

Enkrat smo šli v park. Tam so bili reševalci, gasilci in policisti. Reševali so s strehe. Bilo je super in lahko sem videl, kako so z lutkami prikazali oživljanje ljudi. Srečal sem Lukasa in videl sem, kako so se ljudje peljali po gasilski lestvi. Nič boljšega ne more biti! Bilo je zabavno. Videl sem tudi policijski avto.

Žiga Berdnik, 2. b

Zelo lena pikapolonica

Nekega dne je na travniku živela zelo lačna pikapolonica. Bila je tako lačna, da je vse, kar je videla, pojedla, tudi črva. Potem je mimo prišel tiger.

Rekel je, kako me srbi. Ko bi le prišla lena pikapolonica. Nato je tista pikapolonica skočila na tigrov hrbet in postala sta najboljša prijatelja.

Luka Ljuljdjuraj, 2. b

Malim so všeč

Malim so všeč igrače,

kot recimo hiša,

kot recimo tovornjak,

kot recimo, recimo …

Malim so všeč sladke stvari,

kot recimo bonboni,

kot recimo, recimo …

Jaka Plavčak, 2. b

Moj najljubši dan

Moj najljubši dan je bil na tekmi. Imela sem veliko tremo. Ko sem prišla na tatami, sem se zelo zabavala. Tekmo sem izgubila 3:2. Vseeno nisem jokala in sem sotekmovalki čestitala. Bila sem ponosna nase in na svoje 3. mesto.

Gaja Hribar, 2. b

Zlatolaska in medvedki

Zlatolaska je šla v gozd. Našla je nekakšno hišico. Tam je videla tri skodelice in v njih kosmiče. Pojedla jih je in takoj je videla tri stolčke. Rekla je: »Samo malo bom sedla,« in še: »Samo malo zaspim.« Že so prišli medvedki in videli so, da je vse razmetano. Nagnali so Zlatolasko iz hiše.

Neli Turnšek, 2. b

Prvomajske počitnice

Med počitnicami sem se igral s Tomažem. Brcal sem na gol. Vozil sem se z rolko in mami sem pomagal pospraviti sobo. Prišli so Patrik, Bojan in Mojca. Igrali smo badminton. Zmagal sem 8 proti 7. Zelo sem se veselil.

Rok Kovačič, 2. b

Malim so všeč

Malim so všeč smešne reči,

kot recimo svinčnik, ki govori,

kot recimo govoreč koren,

kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč sladke reči,

kot recimo lizika,

kot recimo, kot recimo …

Pika Šraml, 2. b

Malim so všeč

Malim so všeč čudne skrivnosti,

kot recimo jaz sem butec

kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč čudne besede,

kot recimo cigu migu, ti si migu,

kot recimo piši miši …

Malim so všeč številke,

kot recimo šest, sedem,

kot recimo tisoč, sto …

Ema Plemenitaš, 2. b

Pižama

Gledali smo predstavo gospoda Pižame. Povedal in prebral nam je različne smešne pravljice. Jaz sem ga skrbno poslušala. Oblečen je bil v črne hlače. Gospod je bil zelo zanimiv. Meni je bilo smešno. Vsi smo se smejali. Imela sem se zelo lepo.

Tea Šuc, 2. b

Prvomajske počitnice

Šla sem k Ardiju, ker je imel rojstni dan. Bila sem vesela, da je bil star že osem let. Imel je dve torti. Videla sem dojenčka. Punčki je ime Edita. Fantku pa Halidi. Prišla sta tudi dedek in babica.

Edona Kastrati, 2. b

Prijateljstvo

S Stašem sva se spoprijateljila v vrtcu in zdaj sva najboljša prijatelja. V šoli sem pa spoznal še več otrok, ki so tudi postali moji prijatelji. Spoznal sem, da moram biti do drugih prijazen, tudi če so drugačni.

Tilen Prah, 1. b

V živalskem vrtu

Vsi smo se veselili srede, ker smo šli na končni izlet v Ljubljano v živalski vrt.

Z avtobusom smo se vozili skoraj dve uri. Ko smo prispeli, smo pomalicali. Mimo je prišel pav, ki je ponosno razprl svojo pahljačo. Ogledali smo si še veliko drugih živali, ki živijo v živalskem vrtu. Zanje skrbijo oskrbniki. Ob 11.00 smo uživali v predstavi morskega leva. Pokazal je vsemogoče akrobacije v vodi in zunaj nje. Igral se je z žogo in pojedel veliko rib. Nato nas je vodička popeljala v učilnico, kjer nam je pokazala in predstavila dve živali: ameriškega pitona in ježka z Madagaskarja. Meni je bil všeč ježek, saj ima bodice, ki ne pikajo. Obiskali smo tudi opice. Ena izmed njih je bila podobna Ficku, ki ga je imela Pika Nogavička. Videli smo tudi gosi, ki so se med sabo prepirale in druga drugo kljuvale. Slonica Ganga se je mirno in počasi sprehajala po pesku.

Ko se je naš izlet bližal koncu, smo obiskali trgovinico, v kateri smo si lahko kupili spominček. Nekaj sem kupila zase in nekaj za sestrico Niko.

Čeprav sem bila že velikokrat v živalskem vrtu, mi bo ta končni izlet še posebej ostal v spominu.

Bil je lep dan, brez dežja, poln novih spoznanj in čudovitih dogodivščin.

Lana Skale, 3. a

Dramski krožek

Že drugo leto obiskujem dramski krožek. Vodita ga učiteljici Darja in Barbara. Imamo ga vsak petek zjutraj od 7.25 do 8.10. Včasih smo igralci utrujeni, ker je tako zgodaj.

V tem šolskem letu smo predstavili igrico Ravno prav velik. Mi smo ob igranju uživali, se včasih smejali, pa kaj zmotili, malo nas je bilo sram …, a je bilo vseeno lepo. Zelo smo bili veseli, ker so si naš nastop ogledali tudi vsi učenci III.OŠ. V zahvalo so nas povabili na ogled njihovega kulturnega programa ob materinskem dnevu.

Februarja pa sta nam učiteljici predstavili besedilo Mali Trol. Uživali smo ob poslušanju. Nato sta nam razdelili vloge. Besedilo smo se učili. Najprej smo nastopali z listi, potem pa smo že govorili na pamet. Vadili smo in vadili. Za nastop smo že skoraj pripravljeni, a smo se zaradi tega, ker bodo nekateri igralci manjkali, odločili, da bomo nastopali ob tednu otroka.

Rada obiskujem dramski krožek.

Klara Kidrič, 3. a

Šola je zakon

Rada hodim v šolo. Obiskujem 3. a razred. V razredu nas je 23, če še štejem zraven učiteljico, nas je 24. Skupaj nam je lepo. V razredu imam dobro in prijazno prijateljico Ano. Rada imam učiteljico.

Se zelo rada učim. Moj najljubši predmet je slovenščina. Rada tudi ustvarjam in rišem.

Hodim k ZŽS in pojem pri OPZ.

V tem razredu sem zelo srečna.

Lorena Sluga, 3. a

Poletimo v nebo

Imeli smo tehniški dan. Naredili smo veliko poskusov. Najbolj sem uživala pri poskusu z raketo.

Raketo smo izdelali iz škatlice, v kateri so bile šumeče tablete. Škatlico smo ovili s kolaž papirjem in ji dodali strehico ter opore iz treh izrezanih trikotnikov, da je raketa lahko vzletela.

Nato smo pred šolo v škatlico nalili vodo in ji dodali dve šumeči tableti. Škatlico smo hitro zaprli s pokrovčkom, jo postavili na tla in se umaknili. Raketa je vzletela. Nekatere so poletele zelo visoko.

Pri poskusih smo uživali, kričali, se smejali, pa tudi mokri smo bili. A tega poskusa ne bom nikoli pozabila, ker je bil tako zanimiv.

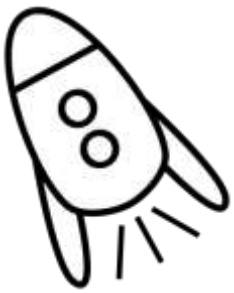

Ema Brečko, 3. a

Bila sem nerodna

V soboto je moj boter praznoval 40. rojstni dan. Tudi mi smo se šli k njemu poveselit.

Okoli treh popoldne smo se žogali. Meni je žoga priletela v roko. Udarec je bil močan, zato me je roka začela boleti. V nedeljo roke nisem mogla premikati. Imela sem oteklo roko, ki sem si jo hladila z ledom. V ponedeljek smo imeli športni dan, a jaz sem morala z bolečo roko k zdravniku. Morala sem v Celje. Z menoj je šel dedi. V bolnici so mi slikali roko in dobila sem opornico. Nato sem dobila mavec, ki sem ga imela deset dni. Sedaj še ne smem telovaditi.

Naslednjič bom pri igrah z žogo bolj previdna.

Nina Posl, 3. a

Gostje iz drugih držav

V ponedeljek smo si v kulturnem centru ogledali risani film Balerina in Viktor. Ob ogledu filma sem uživala, še danes se mi vsebina odvija v glavi.

Naslednji dan smo dobili goste iz drugih držav. Najprej se nam je z afriškim bobnom predstavil Ahmed iz Komorov. Nato je v slovenščini predstavil svojo družino, zanimivosti in navade. Živi v Sloveniji, kjer si je ustvaril družino.

Pri Portugalcu Guithermu so naše fante zanimale informacije o nogometu in Christianu Ronaldu.

Amra iz Bosne nam je prebrala pravljico o mački, petelinu in lisici. Pri nas živi že tri leta.

Kasneje smo se poigrali še z gospodom Andyjem iz ZDA. Z njim smo govorili angleško, se predstavili, peli, plesali …

V tem dnevu sem spoznala veliko novega in zanimivega.

Ana Berc, 3. a

V plesni šoli

Že pet let obiskujem plesno šolo Kušni me. Plesna učiteljica Barbara nas nauči veliko novih in zmagovalnih plesov.

Letos smo zelo dobro plesale, saj smo v Zagrebu zmagale, osvojile pokal in medaljo.

V soboto smo plesale na Evropski ploščadi, v nedeljo pa plešemo v Mariboru v Bumbar parku. Naslednji nastop imamo v Italiji, v Rimu. Upam, da bomo spet super.

Zelo rada plešem.

Ema Špiljak, 3. a

NA KMETIJI (opis slike)

NA SENU JE PETELIN. V HLEVU STA KONJ IN KRAVA. DEČEK JE PRI OGRAJI. PUJS SE VALJA PO BLATU. KUŽA TEKA IN LAJA. ŽABA JE V RIBNIKU.

Zarja Peperko, 1. a

NA TABORJENJU (opis slike)

JANEZ, LUKA IN SANJA SO ŠLI Z ATIJEM IN MAMICO OD DOMA. Z AVTOBUSOM SO SE ODPELJALI V TABOR LILIBI. KO SO VSTOPILI V TABOR, SO VIDELI TABLO Z OPOZORILI. POKUKALI SO V ŠOTOR IN ODLOŽILI NAHRBTNIKE. NATO SO SI OBLEKLI KOPALKE. SANJA SI JE NATAKNILA ŠE ROKAVČKE IN ŠLI SO SE KOPAT V REKO. KO SO SE PREOBLEKLI V OBLAČILA, SO SI JANEZ, LUKA IN SANJA PODAJALI ŽOGO. DEKLICI JE ŽOGA PADLA V VODO. JANEZ IN LUKA STA JO POSKUŠALA S PALICAMI SPRAVITI IZ VODE. USPELO JIMA JE. KO SE JE ZNOČILO, SO POSTAVILI TABORNI OGENJ. SKUPAJ SO ZAPELI PESMICO, NATO PA ODŠLI SPAT.

Lovro Strašek, 1. a

NA TABORJENJU (opis slike)

MAMICA, ATI IN TRIJE OTROCI SO ODŠLI NA AVTOBUS. KO SO IZSTOPILI, JE FANTEK VIDEL VHOD V TABOR. VIDELI SO TUDI TABLO S PRAVILI. POTEM SO SI OGLEDALI ŠOTORE. NATO SO ŠLI V REKO PLAVAT. NAENKRAT JE ŽOGA PADLA V VODO. FANTKA STA JO S PALICO IZVLEKLA VEN. POTEM JE OČKA ZAIGRAL NA KITARO, PA SO VSI ZRAVEN ZAPELI.

Eva Križan, 1. a

NA TABORJENJU (opis slike)

OTROCI IN STARŠI SO ODŠLI NA AVTOBUS. PRISPELI SO V TABOR S ŠOTORI. ZJUTRAJ SO SE ZBUDILI IN SE ŠLI KOPAT V JEZERO. FANTKA IN PUNČKA SO SE IGRALI Z ŽOGO. NAENKRAT JIM JE PADLA V VODO. FANTKA STA S PALICAMI POSKUŠALA DOBITI ŽOGO IZ VODE. USPELO JIMA JE. NATO SO SI ZAKURILI TABORNI OGENJ IN SO SE OB NJEM IGRALI. NATO SO ŠLI V ŠOTOR SPAT. KO SO SE ZJUTRAJ ZBUDILI, SO POJEDLI ZAJTRK.

Žiga Plemenitaš, 1. a

IZLET Z VLAKOM V ROGATEC

Z VLAKOM SEM ODPOTOVAL V ROGATEC. TAM SEM V MUZEJU IZDELAL SVEČKO, ŽULIKO IN SI NAREDIL NUNALCO. POTEM SEM SI OGLEDAL ŠTEPIH NA ČAPLJO. ČEZ NEKAJ ČASA SEM ODŠEL V TRGOVINO, KJER SEM VIDEL BONBONE. POTEM SEM VZEL NAHRBTNIK IN ODŠEL NA VLAK.

Mark Šindar, 1. a

IZLET Z VLAKOM V ROGATEC

TAKRAT, KO SMO SE ODPELJALI Z VLAKOM V ROGATEC, SEM BILA ZELO VESELA. TAM SEM VIDELA VELIKO ZANIMIVIH REČI. ZELO ZABAVNO MI JE BILO, KO SMO VIDELI VODNJAK. TUDI KO SMO DELALI ŽULIKE, MI JE BILO ZELO VŠEČ. RADA SEM IZDELALA TUDI SVEČO IZ VOSKA. NAJBOLJŠE PA MI JE BILO, KO SMO SE PELJALI Z VLAKOM.

Hana Markovinovič, 1. a

IZLET Z VLAKOM V ROGATEC

NEKOČ JE UČITELJICA REKLA, DA BOMO ŠLI NA IZLET V ROGATEC. IN RES SMO SE Z VLAKOM PELJALI TJA. V MUZEJU SMO NAJPREJ DELALI ŽULIKE, NATO NUNALCE IN NA KONCU ŠE SVEČKE. DELAVKA V MUZEJU NAS JE NAUČILA IGRATI NA NUNALCE. POTEM SMO ODŠLI ŠE K VODNJAKU. TAM SMO SE POSTAVILI V KOLONO IN SMO EDEN PO EDEN VLEKLI VEDRO IZ ŠTEPIHA. POTEM SMO ŠLI ŠE V STARO TRGOVINO. NATO SMO SREČNO PRISPELI Z VLAKOM DO ŠOLE. TAM SMO V ZVEZEK NARISALI, KAJ NAM JE BILO NA IZLETU NAJBOLJ VŠEČ.

Rok Bukvič, 1. a

Jastrebov let (nadaljevanje zgodbe)

Segel je po telefon, da bi obvestil policijo. Naslednji trenutek pa je prebledel. Ugotovil je, da ni signala. Ves obupan je sedel in se naslonil na skalo. Nato pa ga je nekaj pičilo. Hitro se je obrnil in opazil stroj za motenje signala. Dobro si ga je ogledal. Nato je začel pritiskati vse gumbe, vendar se signal ni vrnil. Ves besen je udaril po stroju. Na srečo ga nista slišala. Vendar je nekaj odpadlo iz stroja. Obrnil ga je in opazil gumb za izklop. Pritisnil ga je in poklical policijo. Ko je policija prišla, sta Luka in Karol že imela dva jastreba in pet jajc. Vsa presenečena sta skočila s pečine. Izkazalo se je, da sta imela padala in spodaj dva čolna. Ko so policisti prišli do obale, ju že več ni bilo. Zdelo se mu je, da se bosta vrnila. Naslednji večer sta šla z Benom nazaj tja. Ko sta se mislila vrniti, sta zaslišala korake. Takoj sta prepoznala glasova. Bila sta Karol in Lukas. Lin in Ben sta takoj obvestila policijo. Že čez pet minut se je pojavil helikopter in trije policisti, ki so prihajali na vrh pečine. Morala sta se predati in izpustiti jastreba ter jajca. Ben in Lin pa sta dobila pohvalo in nagrado.

Primož Kidrič, 6. a

Slon v trgovini s porcelanom (Razredne novičke, 15. 11. 2016)

V soboto, 13. 11. 2016 popoldne je v našo trgovino s porcelanom vstopil podivjan slon. Imeli smo predstavitve naših izdelkov in nenadoma je podivjani slon začel uničevati naše izdelke. Poleg porcelana so bili poškodovani tudi trije ljudje, več pa jih je bilo ranjenih. Takoj smo poklicali policijo. Žal je prišla prepozno, kajti slon je ušel. Če ga kdo opazi, naj nemudoma pokliče na številko 173 – živalska okrepčevalna služba.

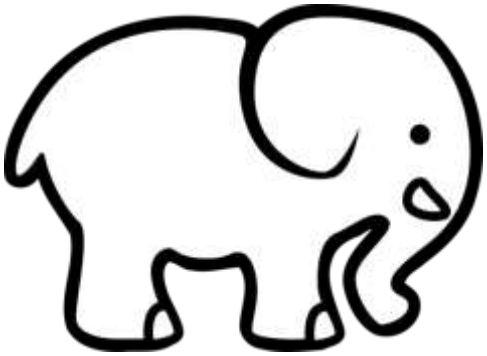

Tara Škrablin, 5. b

Jaz in Slovenija čez 25 let (Literarni natečaj »Moja rodna domovina«)

Naša ljuba domovina Slovenija je skozi vso preteklost in zgodovino trpela razne boje za obstoj slovenskega naroda in obstanek na svojem ozemlju. Pričelo se je verjetno že pri prvem naseljevanju ljudi na naše današnje ozemlje. Nadaljevalo se je vse do časa protestantizma, Trubarja in naših prvih dveh knjig, Abecednika in Katekizma. Z njima je bilo ljudstvo prvič nagovorjeno s »Slovenci« in se mu je začela še bolj razvijati narodna vest, neka še bolj utemeljena ljubezen do domovine. Boji so se nadaljevali še naprej, tudi v času Prešerna, ko je pod njegovo roko nastala naša Zdravljica in je zmaga liberalcev dosegla, da imamo danes svojo pisavo – gajico. Tudi obe vojni sta pustili za seboj sledi, tako v dejanjih na našem ozemlju kot tudi v dušah ljudi in spominih na dogodke iz tistega časa. A Slovenci smo se borili do konca in si izborili lastno, samostojno državo Republiko Slovenijo. Skozi preteklost smo se izoblikovali v krepak in suveren narod, zvest svoji domovini. Narod, znan po navajenosti vsega hudega, solidarnosti, duhovitosti,

iznajdljivosti in visoki stopnji znanja ter izobraženosti. Nismo narod za odpis, a tudi ne popoln narod. A nihče ni popoln. Se pa znamo boriti do konca, če je treba. In kljub vsem slabim stvarem, ki se dogajajo na tem svetu, se radi vračamo domov, cenimo svojo domovino in se znamo še po domače poveseliti. Tudi naša slovenska zemlja je dobrodušna in prijazna slovenskim kmetom, pokrajina in razgibanost reliefa sta dobra za slovensko gospodarstvo pa tudi za industrijo. Naša narava je pravi zaklad, vreden spoštovanja in zaščite. To vse smo Slovenija in Slovenci danes. A kaj bo čez petindvajset let? Bomo Slovenci še vedno tak pozitiven in domovini zvest narod?

Čez petindvajset let bom sama že odrasla in bodo razmere v Sloveniji za moje preživetje že pomembne. Ampak skoraj prepričana sem, da Slovenci, Slovenija in življenje v njej ne bo enako. To je logično, saj se vse spreminja. Življenje gre dalje in poizkuša čim bolj slediti sodobni različici sveta. Menim, da se bo veliko spremenilo na področju tehnologije. Ta stvar se razvija res hitro in posledice tega bo gotovo čutiti tako na področju gospodarstva in industrije kot tudi v šolstvu in na vseh uradnih javnih področjih nasploh. Zna se zgoditi, da se bodo zaradi napredovanja v napreden tehnološki svet pozabili običaji in tistih nekaj posebnosti, ki se nam morda kdaj ne zdijo preveč zanimive, ampak so vseeno del zgodovine slovenskega razvoja. S tem mislim stara kmečka opravila, stare postopke izdelav izdelkov, značilnih za Slovenijo, morda tudi starinski jezik, pisava. Za slovenščino v osnovi menim, da bo ostala, a ne bo več enaka kot današnja, prihajale bodo nove besede, morda tuje, ki bi lahko slovenščino kar hitro spreobrnile od njene prvotnosti. A gotovo si tega ne želimo, zato vem, da ni strahu, da bi slovenski jezik izumrl oz. zamrl. Kljub vsemu bi bila za to verjetno potrebna daljša časovna doba. A če bomo negovali in skrbeli za naš materni jezik, lahko ostanemo mirni.

Tudi za ozaveščanje o trdni pripadnosti svojemu narodu ne morem ravno trditi, da se bo veliko krepila. Mladi radi sanjamo o svetu in ga želimo spoznati. In če se izkaže, da imamo raje svet kot domovino, to ni dober znak. Veliko ljudi odhaja v tujino tudi zaradi tamkajšnjega »boljšega« življenja, služb, plač. Ne gre ravno za množice, a postopoma

je tega vse več in več. Morda bi morali Slovenci, kar vsi po vrsti, raje iskati rešitve, da bi bilo življenje in službovanje doma še bolj izpiljeno. Tako da bi radi ostajali v domovini in tam širili svojo kreativnost, služili in hkrati bili zadovoljni doma. Ne želim, da bi kdo to vzel kot obsodbo, da življenje pri nas nič ne velja. Glede na nešteto drugih krajev po svetu je zame Slovenija res pravi raj. Pa vendar menim, da bi še posebej mladim na splošno bilo treba Slovenijo približati in v njih vzbuditi neko željo do dela in idej. Če bodo med Slovenci še ostali kreativci in pobudniki dela, razvijanja in odkrivanja novega, potem za Slovenijo ni skrbi. In prepričana sem, da se vedno najde kdo. Le treba je znati najti skrite zaklade v ljudeh.

Mislim tudi, da bi lahko bila Slovenija čez petindvajset let še bolj prepoznavna kot zdaj. Predvsem v pozitivnem smislu. S tem mislim vse naše uspehe, ker glede na svetovno merilo kar nekaj naših dosežkov sega med vrhove. Ampak tudi tisti znani bolj doma in v okolici so vredni enake pohvale. Vse lepo in prav, dokler mi sami, Slovenci, znamo ceniti te dosežke. V mislih imam vse, od dosežkov na področju industrije, tehnologije, naravoslovja, družboslovja, gospodarstva do športnih, kulturnih in kulinaričnih uspehov. V glavnem popolnoma vse. Vsak majhen uspeh, pomemben za Slovenijo, je prav tako pomemben kamenček našega mozaika, tako za nas posameznike kot tudi za Slovenijo in Slovence. Menim, da nam takšnih dosežkov ne bo manjkalo niti čez petindvajset let.

Menim, da bo Slovenija v prihodnosti naredila korak naprej glede uspehov na vseh področjih in glede sledenja sodobnemu svetu. Morda celo več korakov. A pazljivi in pozorni moramo biti na vse nevarnosti in zvijače sveta okoli nas. Na svetu se dogaja nešteto grozot in nepravičnosti. Ne smemo jim podleči. Prav tako nam mora biti mar za prihodnost Slovenije. Ne smemo gledati samo nase kot posameznike. Moramo biti hvaležni, da smo Slovenci. Vzpodbujati moramo mlade k ozaveščanju pomembnosti starih običajev in vseh lepot Slovenije, da bomo kaj prihranili še za naslednje generacije. Treba nas je kdaj pa kdaj spomniti, da preberemo še kakšno slovensko literarno delo, ki morda ni tako zanimivo kot računalniška igrica. A dobro je, da vse to skupaj še povezujemo s sedanjostjo in smo

napredni. Ker saj veste – na mladih svet stoji. To, kar bomo sedaj »pobrali« od slovenske zgodovine, lepote Slovenije, njenih običajev, naših navad, jezika; to bomo predali naprej. Prav tako se moramo vsi Slovenci boriti za naš obstoj. Je pomembno. Ker če se ne bomo, nam grozi propad. Kakšen poraz bi bil to za takšen suveren in spoštovanja vreden narod. Jaz vem, da se v vsakemu od nas skriva tisti borec, ki ljubi svojo domovino in mu je mar za njen obstoj. In samo s širjenjem ter cenjenjem tega, kar imamo, bomo ostali to, kar smo. Mlada republika smo še, zato imamo še dovolj časa za nove vzpone. Pa tudi za padce, iz katerih se bomo učili le dobro. A pri vsem ne smemo pozabiti na vso pot Slovenije od začetka do danes. To moramo nositi v srcu ter poskrbeti za njen še lepši in boljši jutri.

Angelika Škrabl, 9. a

Vinko Möderndorfer, Kit na plaži (Mnenja učencev 7. a)

Knjiga na me je zelo pritegnila, saj sem se zelo vživela v zgodbo, priporočala sem jo ostalim.

Neža Babšek

Knjiga mi je bila všeč, ker je bilo veliko zanimivih poglavij in ker je bila smešna. Všeč mi je tudi, ker je iz sodobnega časa in jo bolje razumem, pa tudi zato, ker v knjigi nastopajo osebe moje generacije.

Vito Drofenik

Knjiga mi je všeč zato, ker je resnična, lepa in ker se je dotaknila mojega srca.

Anja Ferme

Knjiga mi je bila zelo všeč, a se mi je zdela prva polovica malce predolga, ker se skoraj nič ni zgodilo.

Lan Firer

Knjiga Kit na plaži me je zelo pritegnila. Bila mi je zelo všeč, saj je govorila o najstnikih. Ob branju te knjige sem zelo užival.:)

Matevž Ivanoš

Knjiga se mi je zdela zelo primerna za učence mojih let.

Še posebej pa mi je bilo zanimivo, da je bila napisana v obliki resnične zgodbe.

Luka Javeršek

Knjiga, ki sem jo prebral, mi je bila zelo všeč, saj je bila nenehno napeta. Ko sem jo začel brati, se nisem mogel ločiti od nje, zato sem jo prebral v dveh dneh. Pri knjigi me je zmotilo to, da ni bilo nobene ilustracije.

Tian Kovač

Knjiga Kit na plaži mi je zelo všeč, saj je v njej zelo veliko zanimivih napetih in vznemirljivih dogodkov. Če prav ima veliko strani, je ni bilo težko prebrati, ker je zelo zabavna.

Maša Križan

Vinko Möderndorfer, Kit na plaži (Mnenja učencev 7. a)

Živijo! Knjiga Kit na plaži mi je bila všeč zato, ker je bila smešna pretresljiva, napeta, prebral sem jo zlahka in me je pritegnila. Tudi to, da so na koncu vsi sprejeli Igorja takšnega, kakršen je. Ni mi bilo všeč, da so se norčevali iz njega, da je mama obžalovala to.

Matej Krklec

Moje mnenje o knjigi je, da je zelo zanimiva in poučna. Na začetku se mi je zdela dolgočasna potem, ko sem jo bral naprej, pa mi je bila zelo zanimiva.

Mai Kris Krumpak

Knjiga se mi je zdela zanimiva in polna presenečenj. Všeč mi je, ker je na koncu Nika sprejela Igorja takšnega, kot je.

Lea Oset

Knjiga mi je bila zelo všeč. Zdela se mi je zelo poučna in zabavna in sem užival ob branju. V njej sem izvedel zelo veliko novih zabavnih stvari.

Jernej Plavčak

Knjiga KIT NA PLAŽI mi je bila tako všeč, da sem jo prebrala 2-krat. Na koncu knjige sem se celo razjokala 😞, zato ker so ga vsi (Petra, Milan, Matevž, Barbka in Aleks) sprejeli. Tudi mamici sem jo priporočala. Upam, da jo bodo tudi drugi otroci in odrasli tako sprejeli in jo prebrali 2-krat. Knjiga se mi zdi poučna hkrati pa tudi zabavna. Všeč mi je tudi, da jo pripoveduje deklica naših let. Všeč mi je tudi, da knjiga govori o boleznih ljudi ter o tem, da niso nič drugačni (včasih celo boljši 🙂) in jih moramo SPREJETI, tako kot vse druge ljudi. Mislim, da jo bom prebrala še enkrat. Srečna sem, da smo jo vsi 7. razredi dobili. 😁 😁.

Pia Posl

Vinko Möderndorfer, Kit na plaži (Mnenja učencev 7. a)

Začetek knjige mi ji bil zelo všeč, saj se je ves čas nekaj dogajalo. Knjiga pa me je seveda tudi nekaj naučila, da moramo vse spoštovati in biti prijazni do njih jim pomagati, čeprav so drugačni kot na primer Igor v knjigi. V knjigi pa je bilo tudi veliko napetih trenutkov, ti so mi bili najbolj zanimivi. Seveda so bili v knjigi tudi veseli trenutki. Ob tej knjigi sem spoznala, da se morajo bratje in sestre imeti radi in se ne smejo sramovati drug drugega. Konec te knjige je bil napet in hkrati vesel. Priporočala bi knjigo tudi ostalim, saj je zanimiva, poučna in vesela.

Tina Strašek

Knjiga je bila OK, začetek je bil malo slabši, konec je pa bil odličen.

Gal Verdel

Vinko Möderndorfer, Kit na plaži (Mnenja učencev 7. a)

Knjiga Kit na plaži mi je zelo všeč, ker je zanimiva, resnična, napeta … Bolj zanimivih mi je drugih sto strani. Najboljši dve osebe sta mi bili: Joško, Igor.

Najboljši del knjige mi je bil, ko je Aleks pri teku padel na nos. Predlagam jo vsem, ki imajo radi resnične in zanimive knjige. To knjigo sem prebral z veseljem.

Gašper Turnšek

Kit na plaži se mi zdi zelo zanimiva knjiga, saj je napisana kot da bi to pripovedovala deklica mojih let, je poučna in zelo zabavna, všeč mi je pa to, da govori o drugačnosti ljudi z boleznimi in da sploh niso tako drugačni in strašni, kot si drugi ljudje mislimo. V knjigi mi edino ni bilo všeč to, da ni imela slik, saj bi si s slikami boljše predstavljala zgodbo.

Iza Turnšek

Knjiga je zelo zabavna in hkrati zelo smešna. V njej nastopajo Nika, Petra, Matevž in Milan, te osebe so se odpravile proti svojemu domu in Petra je srečala na cesti kri. Matevž je bil takoj na njeni strani in zato so se odpravili vsi proti svojemu domu. Ta odlomek me je pritegnil k branju in imam zelo rad takšne knjige, ki so bolj kot ne pustolovske.

Lukas Završki

Življenje

Življenje je pustolovščina, v kateri izkusimo dobre in slabe stvari. Od posameznika je odvisno, v kolikšni meri življenje izkoristi in ali v njem uživa.
V življenju pogosto doživimo veliko vzponov in padcev, a pomembno je, da se znamo hitro postaviti na noge in živimo dalje. V svojem življenju pričakujem, da bom kmalu odkrila, kaj me veseli in to z veseljem opravljala ter da se bom nekega dne lahko preselila v svojo sanjsko veliko rumeno hišo in imela dva psa, pasme pritlikavi špic. Pogosto se sprašujem, ali se bom po srednji šoli še vedno videvala s prijateljicami iz osnovne šole. Želim si, da bi imela več pravih prijateljev, s katerimi bi lahko brezskrbno uživala v velikem bazenu, ki bi krasil okolico moje hiše, ob večerih pa bi si z njimi pripravljala nepozabne zabave. Če življenja ne bomo jemali preresno, bomo v njem zagotovo uživali.

Lara – Anja Klobasa, 8. b

Sojenje Agate Schwarzkobler

Včeraj se je ob desetih zjutraj pričelo sojenje Agati Schwarzkobler. Obtožena je bila čarovništva. Na koncu je bila razglašena za nedolžno, tistega, ki jo je po krivem obtožil – Marks Wulffing, pa so tamkajšnje ženske pregnale daleč stran. Do gospe Agate še nismo uspeli priti, a smo se o podrobnostih pozanimali pri gospodu Juriju, zagovorniku obtoženke.

Spraševalec: Kako ste vi prišli na kraj sojenja?

Jurij: Z Izidorjem sva zjutraj odjezdila v mesto. Upala sva, da ne bo veliko ljudi, a jih je na najino žalost bilo ogromno.

Spraševalec: Upam, da vam to ni povzročilo preveč težav.

Jurij: Na srečo ne.

Spraševalec: Nam lahko sedaj prosim opišete začetek sojenja?

Jurij: Seveda. Najprej je bila razprava proti obtoženki. Ubogo Agato so spraševali, kdaj je prvič videla hudiča, kje je naredila prvo točo in temu podobne neumnosti.

Spraševalec: Torej je naše sodišče popolnoma brezobzirno … Kaj se je zgodilo kasneje?

Jurij: Sodniki so želeli vedeti, če ima Agata kot čarovnica kakšne prijateljice. Sodnik iz Ljubljane pa je še grozil, da jo bodo s pripomočki pripravili do govorjenja.

Spraševalec: Kako pa je potekalo govorjenje v dekletovo korist?

Jurij: Jaz in Izidor sva povedala resnico. Agate nisva videla leteti na prašiču in to je smrtno res.

Spraševalec: Katera priča je imela na sodnike največji vpliv?

Jurij: Marks Wulffing, zagotovo. A on je govoril same laži ter se pretvarjal, da ga boli noga. Agato je obtožil samo zato, ker ga je enkrat na plesu osramotila.

Spraševalec: A tako je torej z njim … Kako pa so na njegovo pričevanje reagirale ženske?

Jurij: Bile so zelo jezne in Marksa, zbadale so ga z lažnjivcem.

Spraševalec: In kakšna je bila zadnja obtožba?

Jurij: Želeli so še poskusiti s poskusom z iglo, vendar so odločili, da se mora Agata na kakršen koli način rešiti iz vode živa in bo očiščena.

Spraševalec: V redu … Hvala g. Jurij za vaše odgovore.

Jurij: Ni problema. Še drugič.

Tako se je torej končalo sojenje Agate Schwarzkobler. Vse ženske so bile zadovoljne z razsodbo, konec pa je bil pošten za vse. Naša sodišča se bodo morala sicer še glede nekaterih stvari popraviti, a je kljub vsemu vendarle zmagala pravica.

Nika Boršič, 8. b

URA

Ura neprestano tik táka in vse življenje na steni prevsi ponosna nase, da ljudem kazalce kaže. Ko se njeno življenje isteče, jo čaka nova energija, novo življenje,ki ga bo s ponosom zaživela.

Klemen Krklec, 8. a

Prvi sneg

Ko snežinke se iskrijo,
nove upe v nas budijo.
Nove upe v življenje,
nove upe – veselje.
V nežno belino se ugrezajo, v srce moje
drezajo.
Hladno je, a ni mi mar.
Preveč me je predramil
ta zimski čar.
V snežinkah so sanje,
ki čarobno padajo z neba.
Za tiste, ki mislijo nanje,
ki jih je sneg predramil iz sna.
Če jih ujameš,
sanje iz njih vzameš,
zamižiš,
nekaj malega si zaželiš,
uresničilo se bo,
ko pogledaš v temno nebo.
Pogledaš v zvezde,
pogledaš v vesolje …
pozimi vsi smo dobre volje!

Eva Belcer, 7. b

Mračni časi

Nekoč za devetimi gorami in desetimi vodami je bilo prečudovito kraljestvo, kjer je živela kraljična. Elizabeta je praznovala svoj osemnajsti rojstni dan in je prirejala veliko slavje, na katerega so bili povabljeni: Obuti maček, sedem palčkov in Aladin na leteči preprogi. Prišel je veliki trenutek. Vsi povabljeni so prišli, v kraljestvo pa se je tudi pritihotapil zloben kralj.

Njegov namen je bil, da bi med kosilom zastrupil kraljično z zrnom graha. In res. Med kosilom je kraljična jedla solato, v kateri je bil grah. Močno jo je začelo zvijati v želodcu. Da bi Elizabeta preživela, so potrebovali čaroben napoj, ki pa se je skrival za zaklenjenimi vrati, za katere so potrebovali ključ.

Vsi so si želeli, da bi si kraljična opomogla in zato so se odpravili na lov za ključem. Po dolgih urah iskanja je kraljičin prijatelj Obuti maček našel ključ. Vendar prepozno. Kraljična se je zgrnila po tleh in njen srčni utrip se je manjšal. Umrla je.

Gašper Šket, 6. a

Prigode z Marsa

Na Marsu je živel debeli Franček. Veliko je jedel Marsburgerje, Marsfri in pil veliko Marskole. Imel je najboljši telefon na Marsu, ki se je imenoval Marsfon. Lahko je lebdel. Živel je v vasi po imenu Marsfonizija. Imel je veliko prijateljev, ki so bili Marsovci. Njegova hiša se je imenovala Marsnomastni. Njega pa so klicali Špehko, a ga to sploh ni motilo, saj so bili prijatelji. Igrali so Marsobrc in Marsokoš. Pri Marsobrcu se uporablja trikotna žoga in okrogel gol. Pri Marskošu se uporablja kvadratna žoga in štirikoten koš. Vesoljček in debeli Franček sta šla stavit za Marsolado. Vesoljček je navijal na Marsbljano, debeli Franček pa za Marsbor. Zmagal je debeli Franček, saj je bilo Marsotat BLJ: BOR 1:3.

Tjaš Prah, 6. b

Domišljijski potopis

Nekega dne v letu sem potovala z ladjo. Na ladji je bila tudi moja najboljša prijateljica in posadka ter kapetan. Neke noči pa je bila močna nevihta in ladjo so zalili valovi. Naslednje kar se spomnim je, da sva se s prijateljico znašli na nekakšnem otoku. Bilo naju je strah, vendar sva se odločili, da se bova malo razgledali. Bil je zelo majhen otok. V gozdu sva našli dva čudovita konja, ki sta bila zapletena v mreže in veje. Počasi sva se jima približali in pomagali, da se rešita. Bili sta prečudoviti kobili in izgledalo je, kot da sva jima všeč. Odpravili sva se naprej. Moja prijateljica je zaznala nekakšne šotore. Zelo sva se ustrašili in želeli pobegniti. Ustavil naju je nek možakar. Nosil je velik klobuk in čudna oblačila. Pomiril naju je in nama povedal, da se naj ne bojiva. On je glavni na tem otoku, midve pa sva naredili zelo dobro delo, ko sva rešili njihovi kobili. Odpeljal naju je do vasi, kjer sva bili zelo začudeni. Tukaj je bilo veliko ljudi, ki so živeli v šotorih, ki so bili zelo veliki. Imeli so tudi igrala, tržnice s hrano in z blagom ter drugimi potrebščinami. Bilo je zelo lepo. Nato pa naju je odpeljal do velike lesene hiše, v kateri so bili konji. Bili so zares čudoviti. Ta vladar naju je nato odpeljal še k šotoru in nama ga dal. To je torej bil sedaj najin šotor. Na tem otoku so naju vsi lepo sprejeli in hranili. Naučili sva se njihovih običajev, oskrbovanja konjev in jahanja. To je bil najin čudoviti novi dan.

Nika Brantuša, 6. b

Izidor sklone pasel

1. Kdo ali kaj
je imenovalnik.
Koga ali česa –
rodilnika ni.
Komu al' čemu
dam bombon,
to je dajalnik –
tretji sklon.
Koga al' kaj zatožil bom?

To je tožilnik –
z njim lahk' zatožiš.
O kom al' o čem
ti mestnik pove.
S kom ali s čim žagaš, režeš ti,
orodnik nonstop govori.
To so zdaj skloni čisto vsi,
faca si ti!

Melodija: Izidor ovčice pasel.

Petra Boršič, Erblina Lugi, Klara Šestanj, Eva Belcer, 6. in 7. r.

Voda

Je za življenje zelo nujna,
če ne bi bilo vode,
ne bi bil svet.
Če ne bi bil svet,
ne bi imeli kje živet.

Christian Franc Brantuša, 8. b

Literarni zbornik učencev I.
osnovne šole Rogaška Slatina

Pesniki in pisatelji: učenke in učenci
1.–9. razreda

Oblikovanje: Anita Kidrič, prof.

Mentorice: učiteljice 1.–9. razreda